

Hind 19 krooni

HEA LAPS

JA TEMA SÕBRAD JA SUGULASED

2 2006

Postritel
LIISI KOIKSON
THE OFFSPRING

ONU RAIVO
joonistab
koera

Kristiina
Kassi
krimku

Õpetaja
Airiini süda

ONU
VOLKI
värsid

Lutiga
kunstnikud

Oma
sulega

<http://kommikas.kalev.ee/healaps/>

↑ **Johanna Martensi** (Tartu Kesklinna Lastekeskus) joonistus "Rahvanaisel on see ikka käes". Johanna (tollal 5-aastane) oli üks Vabariigi Presidendi Kultuurirahastu, Lastekaitse Liidu, Eesti Lipu 120. aastapäeva tähistamise komisjoni ja ajakirja Hea Laps mulluse ühisvoistluse "Tubli laps – Eesti ehe" laureaadidest.

Kes-Mis-Kus?

Nr 2-2006

lk 36

- 2 Johanna Martensi joonistus
3 Luulet Eestimaast
4 Oma sulega.
Lee Rajando

lk 22

- 5 Koera-aasta algas!
6 Beebid maalivad
7 Meie vürstlik onu Volk
9 I. Tomusk "Merepilt"
10 A. Jaaksoo Jüri Pariijõest
11 Vanasõna-test
13 Naeru-uss
14 Kirjalaps. Lugusid, luuletusi
15 Mustkunstnik Ande
16 Koolimullid
17 Sabina lugu noortest filmitegijatest
19 K. Kumbergi aabitsajutt
21 Poster. Offspring
22 Poster. Liisi Koikson
25 Kirjanurk
26 Gled-Airiin Saarsoo õpetab
27 Ristsõna
28 Ole terve! Murekiri
29 Hirmujutt
30 Kirke koomiks
31 K. Kassi järjejutt
33 Suur vahetund.
Võimlemine. Plenda-hootchid
34 Barbindus
35 R. Mängel-Juuse koomiks
36 Pop. The Offspring
37 Tänapäeva Tuhkatriinud
38 Raivo Järvi joonistab koera
39 Järjehoidja
40 Mis uudist?
41 S. Kaasiku laul
42 Uus film "Ruudi"
43 Hea Lapse kokkutulek
44 Lego

lk 39

**24. veebruaril on
Eesti Vabariigi 88. sünnipäev.
Palju õnne meile kõigile!**

Eestimaa talv

Lumi katab maad ja veed,
valged on ka metsateed.
Tähti täis on taevakaar...
Talv on meil siin Eestimaal.

Triin Valdmaa Jõgevalt

Kodu, kallis kodu!

Lenneldes uhkete pilvede sees,
on äkitselt kodu otse su ees.
Kas lähen või ei? Mida teha nüüd?
Minna koju! – kostab südame hüüd.

Saabudes koju – Eestimaale –
näed säramas juba kontserdisaale.
Kuid kuhu on kadunud tähed?
neid otsima kaugele lähed...

Ning ekseldes vöörastes maades,
käid peagi siis aru saades,
et kaunid ja säravad tähed
on kodus – ja sinna sa lähed!

Eelis Ruus Elvast

Kodu mõte

Külmade jäälilledega klaasi taga
pakane salaja pragistab,
ka hiir toanurgas vaikselt nakitseb...
Ema askeldab köögis – toitu teeb ta...

Kas kodu on neli seina
või on hoopis üks majakast?
Ei, kodu on seal, kus on ema,
kus isa ja väikene armas kass!

Kui kodust kord lahkud sa varmalt,
tunned: kaua ära olla ei saa...
Pole kohta sul teist nii armast
kui tuttav ja kodune isamaa.

Siim Niinelaid Simuna Kooli 6. klassist

Oskar Lensment Tallinna Ühisünnuasiust

Me ilus ja rikas Eestimaa

Eesti merel on liivane rand,
kus eemal on kasvamas männid.
Kõrkjates sahistab puhunud tuul
ja meri seal uinumas sängis.

Meie metsades kasvamas marjad ja sammal,
puud uhked ja iidised on siin.
Jänesed silkavad vargsi mööda –
sammal sahiseb siis...

On ilus ja rikas me Eestimaal!
Tule, külasta, tutvu ja uudista!

Ellen Anett Põldmaa Simuna Kooli 5. klassist

**Täname
Kultuuriministeeriumi,
Kultuurkapitali
ja Hasartmängumaksufondi**

Oma sulaga

LEE RAJANDO Tallinnast

Tere!

Lee on mu nimi. Koolis käin ma Gustav Adolfi Gümnaasiumis, 9. b klassis. Mulle meeldib luuletamine, sõprade ja perega olemine, Vormsis käimine, muusika kuulamine, meri, mets, kass Villu, kevad, suvi, sügis, talv, lumi, vihm, päike jne. Loodan, et teile meeldivad mu luuletused.

...

Liiga hilja on, et
minemata jätta,
liiga hilja on, et
ära minna
ja liiga valus on, et
siiasamasse jääda.

...

Karge talve külmas embuses
kärbitakse inglil tiibu.
Ta meehehitlikud karjed
rebivad katki jääkülma kristallõhu
ja silmad tal pilluvad tuld.

Ühes pimedas nurgas
särab küünaldega ehitud
lõhnav jõulupuu
ja teises nurgas
nutab kärbitud tiibadega ingel.

...

Seinakell,
see tiksus aega,
liivakell,
see voolab aega,
päiksekell,
sellel peegeldub aeg,
inimese nägu,
sinna on kirjutatud aeg.

...

Hea sooja teki all peidus,
peidus maailma eest.
Mina, mina ise
ja veelkord mina.
Kedagi teist mul ju pole,
ei kedagi teist,
kellega maailma eest peidus olla.

...

Klaasikillud
mu paljaste jalgade all
on valusad,
kuid peatuda ma
ei saa.

Ei saa
ju teiste ees
häbisse jääda.

Sammungi vapralt
oma kannatusteraja lõpuni.
ei jäänud häbisse.

Ja pärast
ravitsen haavu
pool aastat
ja kahetsen
terve elu.

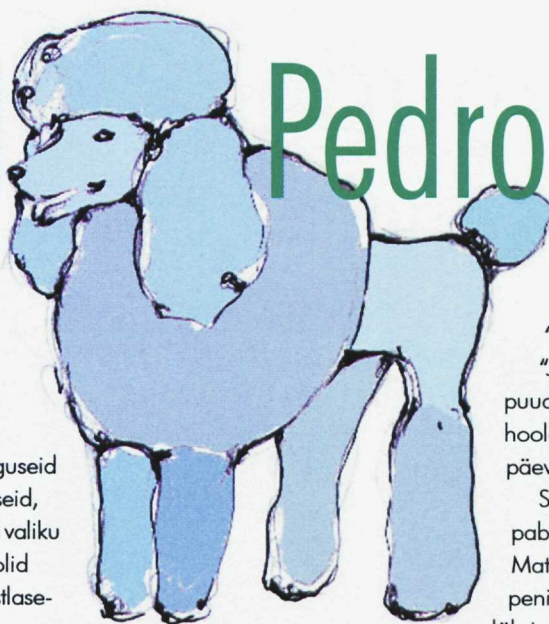
...

Vaniljelõhnaline
elevandilüünahk
ja
mootoriõlised
päevitunud lihased.
Vastandid ju tõmbuvadki!

Aga kas meie ka,
selle jätame meid
pesemata aknast luuravale
naabrimutile otsustada.

Puudel Pedro Vedro

Leelo Tungal

Vaevalt olime seda valkja sakris karvaga koera märganud, kui teadsime kohe: tema me endale võtame!

Koerte varjupaiga tädi näitas meile igasuguseid penisid – suuri ja väikesi, siledaid ja karvaseid, ning kuni me Pedrot polnud näinud, tundus valiku tegemine täitsa võimatuks: kõigil koertel olid sõbralikud näod ja sabad ning nukrad mustlase-silmad, keda sa võtad ja keda jätad!

Ent kui valkjas karvanäss oma kuudiuksele ilmus, veidi tüdinult ringutas ja siis üllatunult meie poole vaatas, nagu oleks ta meid juba ammu oodanud, jooksis väikevend padinal tema juurde ja kilkas: “Pedro! Meie Pedrokene!”

“Ohh!” tegime meie emaga, ja ema lausus: “See on vist küll saatuse sõrm!”

“Ei ole sõrm, hoopis saba!” naeris Martin. Ta sikutas koera lühikest karvast hännajuppi.

“Koeri ei tohi sabast sikutada!” muutus varjupaiga tädi hääl karmiks. “Ei omi ega ka võõraid – eriti võõraid! Kuuled, poiss?”

“Matu, lase Pedro saba lahti!” ütles ema ja pöördus tädi poole: “Nagu näete, on meie valik tehtud! On ju nii, Liisa?”

Noogutasin, sest minagi olin Matu käitumisest rabatud. Ei, mitte sellest, et ta koera käperdama jooksis – see väikemees kallistaks kõiki elukaid alates boamaost ja lõpetades kooreüraskiga! Aga siiani ei tulnud tal r-i ütlemine kuidagi välja – Pedrot nähes kuulsime esimest korda Martini suust selget r-i!

“Vaadake, kui juba laps teab koera nime ja oskab seda selgesti häälendada, siis tähendab see, et saatuse on oma valiku teinud!” teatas ema. “Võib-olla olid Pedro ja Martin eelmises elus sõbrad?”

Varjupaiga-tädi muigas: “Eelmise elu kohta ei oska ma midagi öelda, aga vaadake... ilmselt pole selle puudli nimi siiski Pedro. Ta on nimelt emane!”

“Mis siis? Las ta olla emane või isane või tädine!” imestas Matu. “Pedro ise ütles mulle, et ta nimi on Pedro Vedro!”

“Vedro?” naeris ema. “Ühe kuulsa muusiku nimi oli Adolf Vedro...”

“Au-uu!” haigutas Pedro häälkalt. Tal ei paistnud selle nime vastu midagi olevat.

Varjupaiga-tädi vaatas käekella ja muutus kärsituks: “Vabandage, mul läheb nüüd kiireks – nime asjus jõuate veel omavahel aru pidada. Nüüd läheme ja vormistame puudli teie nimele.”

“Puudli?” imestas ema.

“Jah, teie Pedro Vedro on puhastverd puudel – ainult et karv on tal kaua hooldamata... Teate, meile tuuakse iga päev uusi koeri, ja inimesi on meil vähe...”

Sellal, kui ema käis tädiga Pedro pabereid korda tegemas, viisime meie Matuga koera juba isa autosse. Teised penid pistisid haukuma, kui väravast välja läksime – eks neil oli kurb mõelda, et

Pedro leidis pere, aga nemad peavad siia jääma...

Isa sõidutas meid kõigepealt ema sõbratari Maie juurde. Maie on juuksur – tõsi küll, seni on ta tegelnud ainult inimestega, kuid paistab, et tal on hea käsi: igatahes nägi Pedro pärast vannitamist, pügamist ja kammimist välja nagu päris puudel – lausa pildiraamatu koer!

Kuigi emale Pedro meeldis, ei nõustunud ta siiski koera ööseks minu tuppa lubama. Ta tegi esikusse vanast padjast aseme, ja puudel heitis padjale, nagu oleks ta seal terve elu lesinud!

Kui kõik olid juba uinunud, hiilisin esikusse, et Pedrot imetlema. Kuid padjal oli ainult koerakujuline lohk!

Elutoa uks oli paakil ja akna poolt kumas arvutiekraani sinakat valgust. Tohoh, kas keegi on vahepeal arvuti ära parandanud ja ema tšätib jälle mõne oma kirjasõbraga?

Läksin kikivarvul lähemale: oh sa poiss! Arvuti ees istus... Pedro!

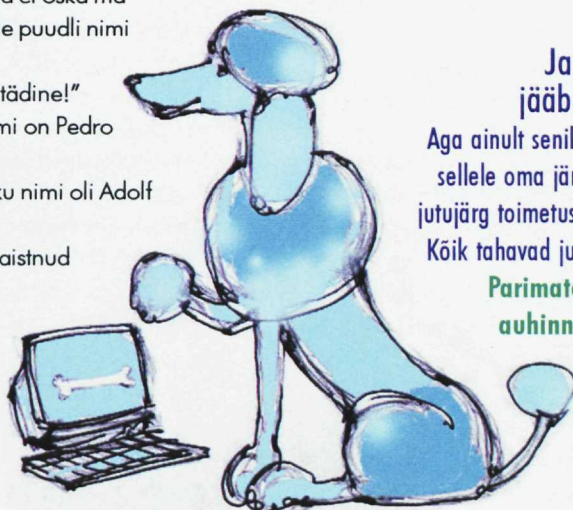
Puudel hüppas küll tooli pealt krapsakalt maha, kuid arvuti töötas edasi. Ekraanil oli avatud koeraportaal – seesama www.koer.ee, mida minagi tihti uurin!

“Pedro, kas siin oskad arvutiga töötada?” küsisin jahmunult.

Ja siinkohal jääb jutt pooleli.

Aga ainult seniks, kuni sina, hea lugeja, sellele oma järje kirjutad! Saada oma jutujärg toimetusse hiljemalt **5. märtsiks!** Kõik tahavad ju teada, mis edasi juhtus!

Parimatele kirjutajatele auhinnaks raamatud!

Pildid tegi Kirke

Lutipudel kaasa ja kunsti tegema!

on vanemaid õdesid, siis nemad askeldavad beebidega tundides issi-emme asemel, sest tegevus on mõnusalt alternatiivne ja kes ei tahaks jalgu värvi sisse pista! Beebide Loovustoa valminud töödest on tehtud juba õige mitu näitust ning väikeste meistrite looming on rippunud kõrvuti koguni kunstiakadeemia tudengite töödega!

Christina Lään, kes on selle vahva loovustoa asutaja ja peapere-naine, on koduleheküljele üles riputanud teate: **Loovustuba paneb**

emmedele-issidele südamele: Töövahendid ei ole söök, palun võtke beebile lutt kaasa!

Niisiis: kui sul on kodus õde või vend, kelle käed lausa sügelevad tegutsemise järele, siis soovita emal lutipudel valmis panna ja beebi kunsti juurde viia! Enne aga heida pilk Beebide Loovustoa koduleheküljele: <http://www.loovustuba.ee>. Küllap leiad midagi, mis kuluks väikesele rüblile koduski marjaks ära!

Loovustoa kunstiõpetajad pole õnneks kadedad: võid nende kodulehelt leida üht-teist üllatavat ka kodus tegemiseks.

Üllatus üllatus! Hambapastamaal!

Kas sa tead et vanasti oli hambapasta valge ja tihke mass metalltubi sees? Kui sul õnnestub leida vanaaegset hambapastat (geelpastat ei saa kasutada), siis võid proovida maalida talviseid maastikke hambapastaga...

Töövahendid: toonitud paber, hambapasta, sool, liim, pliats.

Töö käik:

1. Joonistage paberile maastiku kontuurid: maa ja taeva piir, puud, põõsad jne.
2. Pigistage aeglaselt hambapastat mööda maastiku jooni.
3. Katke lumised pildiosad liimiga (pulgaliim, pva-liim) ja puistake liimisele pinnale jämedat soola.
4. Kuivatage töö ja ongi valmis! Lumine maastik soola ja hambapasta faktuuriga.

NB! Sellist tööd ei ole soovitatav säilitada kinnises mapis.

Silmad siia! 16. – 28. veebruarini on Beebide Loovustoa 5. aastanäitus Tallinnas Kullo Lastegaleriis, kus on esmakordselt väljas ka väikelaste õlimaalid. Lisaks selle aasta tähtsamad ja põnevamad beebimaalid, tehnikad ja meisterdused. Näituse ajal on tasuta loovustund soovijatele (vanusepiirangut ei ole): 22.02 kell 17.00!

ga laps tahab oma kätega midagi luua ja igaühes on kindlasti mingi anne peidus. Ega igast väikesest joonistajast ei pruugigi elukutselist kunstnikku saada, aga kui juba maast-madalast on tegeldud maalimise, voolimise ja igasuguste leiutamistega, siis harjutaksegi mõtlema loovalt – osatakse leida ilu seal, kus mõned seda ei märka, osatakse teha eimillestki midagi ja keerulistest asjadest lihtsaid lahendusi leida.

Kellel on väikesi vendi-õdesid, see teab, et kui titad värvikarbi kallale satuvad, siis võib sündida "šedöövreid", mille seintelt või ustelt mahanühkimisega on väga raske hakkama saada.

Selline pisike kunstimeister tuleks ilmingimata viia **Beebide Loovustuppa**, mille ateljeed asuvad nii Tallinna kesklinnas, Pirital, Kosel, Mustamäel, Mähel, Viimsis, Kuusalus, Lool, Kivimäel kui ka Sakus. Loovustuppa on oodatud ka pooleaastased poisikesed – noorimad tunnikäijad on olnud seni paarinädalased. Muidugi ei saa nii väikesed imikud hakkama ilma isa-ema või õe-venna abita. Kui peres

Meie vürstlik Peeter Volkonski

“Onu Volgi kukeaabitsast” peavad lugu nii suured kui ka väikesed. Triibu-Liine pöördus mõne küsimusega raamatu autori Peeter Volkonski poole.

■ Kas oled tööpoolest vürstlikust soost?

Seda küll ja olen ilmselt ainuke inimene Eestis, kes teab oma suguvõsa IX sajandini välja.

■ Mis on Su enda meelest Sinu põhiala: kas teater, muusika või luule?

Ei oskagi öelda, kuigi tegelikult on nii, et ma pidevalt justkui puhkaksin – ühe asjaga tegeldes puhkan teisest. Aga lihtsalt niisama päevitada ma ei oska; mulle on alati imelikuna tundunud, et sõna “päevitama” on TEGUsõna.

■ Missugustes bändides oled mänginud-laulnud ja kas teed seda praegugi?

Alustasin 1976 Rujas Urmas Alendri asendajana. Siis tulid Hõim, $E=mc^2$, In Spe, Propeller ja Rosta Aknad. Kaks viimast tegutsevad siiani.

■ Kas Sulle meeldis lapsepõlves see, et Su ema Helvi Jürisson on kirjanik?

Aga ta käis ju meil koolis esinemas ja kõik teadsid, et ta on minu ema...

Peeter koos
õe Kertuga

■ Mis oli Su lemmikraamat väikesest peast?

Hästi väiksena oli “Höbesõrake”, siis tulid juba igasugu Blomkvistid jne. Aga ema tõlkis meile ka saksakeelseid raamatuid ette, näiteks “Edulant ja Franzimor”.

■ Kas said koolis kõigis ainetes ainult häid hindeid?

Meie ajal oli nii, et “kolme” saada oli juba piinlik, nii et eks ma siis pingutasin...

■ Mis on Sinu laste nimed ja kas nemad ka näitlevad, luuletavad või teevad muusikat?

Miikael, Daniel, Immanuel ja Elisabeth. Miikael on DJ ja Immanuel on mänginud filmis.

■ Kas kirjutad praegu ka mõnda raamatut?

Üks on pooleli küll – lillenedest, sealt on see levkoi-lugu.

POISS JA PORGAND

Kord elas väike poisike, kes porgandit ei söönud, ei porgandisse iialgi ta hambaid sisse löönud.

Küll rääkisid ta vanemad, et porgand tuleb kasuks, küll lubasid – kui ära sööd, saad moosikommi tasuta.

Kuid poiss see vastas ühte vaid – on porgand lihtsalt kole! Kui nõnda vastu ajab laps, siis miskit teha pole.

Aeg aga läks ja poisike sai suureks meheks varsti, nii suureks, et tal sageli läks tarvis hambaarsti.

Arst kurjustas: “Kas te ei tea, et porgand hambaid säätstab? Kes iga päev sööb porgandit, see oma hambaid päästab!”

Mees ostis kohe porgandi ja katsus seda süüa – kuid polnud enam hambaid tal, mis porgandisse lüüa...

Onu Volk

KOI JA LEVKOI

Tahtis teada väike koi,
 kuidas välja näeb levkoi.
 Kas levkoi sööb villast riiet,
 salli, mütsi, kinnast, nii et
 kapist kostab tsuhka-nuhka —
 riidest järel hunnik tuhka?
 Kas ka tal on tublid tiivad,
 mis ta riidekappi viivad?
 Kas ka tema naftaliini
 kardab nagu meremiini?
 Otsustaski väike koi
 üles otsida levkoi.
 Aga kes küll ütleks seda,
 kuidas ära tunda teda?
 "Koisid vahvaid on ja kehvi,
 ühelgi ent pole lehvi..."
 Nõnda arvas meie koi.
 Lendas mööda nõmmi, soid,
 otsis lehvitatud koid.

Mida pole, seda pole!
 Väsis viimaks koi mis kole.
 Kadumas kui oli vägi,
 koike ühte lille nägi,
 rõõmsalt öie peale laskus,
 võttis istet, tiivad taskus.
 Äkki kuulis altpoolt häält:
 "Tõuse lendu minu päält!
 Olen kade, olen koi,
 maga laevas — seal on koi!"
 "Kes sa oled?" küsis koi.
 Vastus kõlas: "Lill. Levkoi.
 Ja nüüd tee, et kaod siit kähku,
 ärgu minu silm sind nähku!"

Nukralt koike tõusis õhku,
 lendas koju, puges põhku.
 Voodis mõttes: "Imelugu!
 Lilledki on koide sugu!"

RÄASTA PÄÄSTMINE RÄASTA POOLT

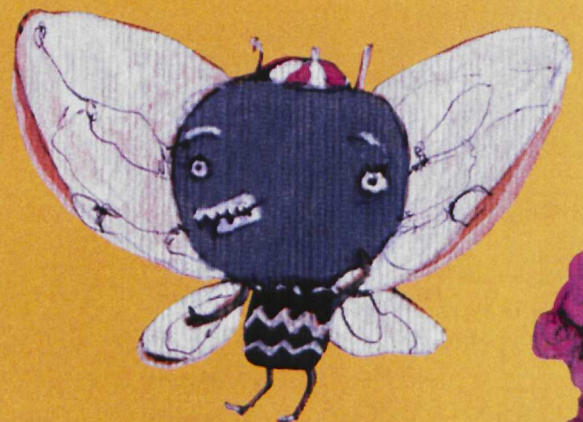
Kui vihma ajal märjaks saavad tiivad,
 siis pisikesed rästad küll ei heitu —
 nad poevad sõber räästa alla peitu
 ja kingiks talle oma laulu viivad!

RÄASTA PÄÄSTMINE RÄSTA POOLT

Üks räästas hakkas lagunema täitsa,
 kuid töömees, luru, magas kõva und.
 Siis räästas hüüdis: "Uu! Kes oleks täitsa
 ja päästaks mind! On tulnud surmatund!"

Ta karjeid kuulsid rästad, tublid linnud
 (neid oli kokku umbes sada kuus),
 nad vahetasid välja mädand pinnud —
 nüüd räästas paistis välja nagu uus!

Ja räästas ütles: "Kuigi mind ei kästa,
 mu kohus päästa alati on rästad!"

Ilmar Tomusk

Volli teeb merepilti

Volli õhtul lasteaiast koju tuli, olid tal taskud kommipabereid täis, sest Toomasel oli sünnipäev. Kuna Toomase isa ja ema on lätlased, said kõik lapsed mitu peotäiti Läti komme.

Isa ütles, et vaatame, mis sul seal taskus on.

Volli pistis käed taskusse ja võttis sealt välja terve hunniku kirevaid kommipabereid, üks ilusam kui teine.

“Nendega saab raha ja poodi mängida,” arvas ema. Nad leppisid kokku, et sinised kommipaberid on viiesajalised, rohelised viiekümnelised, punased kümnelised ja kõik ülejäänud on kahekümne viielised. Küll oli nendega tore poodi mängida! Volli tundis, et on väga rikas, sest viiesajalisi oli tal mitukümmend tükki – sinise paberiga kommid olid kõige paremad ja Volli oli peaaegu kõik oma teised kommid nende vastu vahetanud.

Pärast näitas isa, mida kommipaberitega veel teha saab. Ta võttis käärid, liimi ja ühe valge paberilehe, lõikas kommipaberite pealt välja erinevaid kujundeid ning kleepis need paberi peale, nii et sinna tekkis väga ilus pilt. Pildil olid meri, kajakad, suur laev, päike ja isegi paar inimest.

Hommikul läksid isa ja ema tööle ning kuna Volli kõhis ja lasteaeda ei läinud, hakkas ta multikaid vaatama. Kui need otsa lõppesid, sõi Volli võileiba, kohukest ja jogurtit ning mõtles, et hea oleks midagi teha. Talle tuli meelde põnev töö, mida isa eelmisel õhtul oli näidanud – kommipaberitest kujundite väljalõikamine ja nendest toredate pildi tegemine.

Kuna kommipaberid olid kõik juba otsa saanud, tuli leida uusi värvilisi pabereid. Isa sahtlis oli ümbrik, mille peale oli kirjutatud “Mustadeks päevadeks”. Volli lugeda ei osanud ja tema jaoks oli see päev üks täiesti tavaline valge päev, mille jooksul tuli kindlasti midagi leiutada. Ümbriku sees oli terve pakk värvilisi pabereid.

Pildid tegi Kaiirit Knikk

Mustade päevade ümbrik oli tühjaks saanud just kõige mustemal päeva, leidis isa.

Need olid küll kommipaberitest suuremad, aga kui sul on käärid, siis saad alati paberi nii väikeseks lõigata, nagu vaja.

Volli tahtis ka teha merepilti. Siniste paberite pealt lõikas Volli välja prillide ja habemega mehed. Neid sai kokku kolm tükki ja Volli meelest sobisid need meremeesteks. Ühe samasuguse paberi teiselt poolelt lõikas Volli välja pääsukese, kellest Volli pildi peal sai hiigelsuur merikajakas.

Merelaineid sai nende paberite pealt, mille teisel poolel oli paksude juustega tädi. Volli kattis merelainetega terve paberi. Laeva pilti ta kuskilt ei leidnud, aga laeva sai kokku panna rohelistest paberitest lõigatud majadest, sest suured laevad ongi nagu majad – suurtes laevades on toad, köögid ja isegi kempseud. Laeva kapteniks pani Volli hästi tõsise näoga mehe halli paberi pealt. See mees oli nii tõsise näoga, et seda paberitükki Volli katki lõigata ei julgenudki, lihtsalt kleepis suure paberi peale.

Nüüd oli pilt valmis ja Volli oli suurest lõikamisest ja kleepimisest kohe päris väsinud.

Kui isa ja ema koju lõunale tulid, näitas Volli neile oma päeva-tööd. Isa ei saanud algul millestki aru. Ta võttis pildi Volli käest värisevate kätega ära ja Volli pidi talle tükk aega seletama, kus on laev, meremehed, kapten, merikajakas ja lained. Isa jooksis siis oma sahtli juurde, tõmbas selle lahti ja uuris seda tükk aega. Mustade päevade ümbrik oli tühjaks saanud just kõige mustemal päeva, leidis isa.

Siis võttis isa telefoni ja küsis midagi rikutud rahapaberite vahetamise kohta. Aga see, mida ema tegi, oli Volli arvates küll lapsik ja kole. Volli oli kõik paberiprahi prügikasti visanud, nii nagu ema alati käskis. Aga ema, kes tavaliselt ajas tolmuimeja ja harjaga taga iga tolmukübet ja riidles Volliga, kui mõni paberitükk kuskile vedelema jäi, võttis nüüd prügikasti ja kallas selle sisse kõõgi põrandale tühjaks.

“Isa, isa, ema on hulluks läinud,” hüüdis Volli. Ema aga nop-

pis kartulikoorte ja muu prahi vahelt välja kõik Volli suure lõikamistööst jätmed ning pani need ilusasti oma märkmiku vahele, isa võttis Volli pildi ja nad läksid ilma lõunat söömata minema.

Kui isa ja ema õhtul koju tulid, küsis Volli, kus tema pilt on. Isa võttis Volli sülle, ütles, et pangatädid olid Volli peale väga kurjad, aga vahetasid katkised rahad siiski tervete vastu, sest numbrid olid kõik alles. Volli uuris, et kas pangatädid tahaksid ka katkised kommipaberid uute rahade vastu vahetada. Aga isa seletas, et paberid on erinevad ja et pank võtab vastu ainult katkisi rahapabereid. Volli oli rõõmus ja ütles isale, et teeme siis veel mõne pildi. Aga isa ütles, et nüüd on aeg magama minna. Küll see oli Volli meelest tore päev!

Andres Jaaksoo

Meie suurmehi — JÜRI PARIJÕGI

■ Esimene ja tükiks ajaks ainus

Eesti Vabariigi sünnipäeva ja muude talle oluliste tähtpäevade puhul jagab riigi etteotsa valitud president traditsiooniliselt väärikatele inimestele autasusid. Nii on see praegu ja nii oli see ammuilma tagasi.

1938. aasta alguses määras toonane Eesti Vabariigi president Mait Metsanurga ja Henrik Visnapuu kõrval ka Jüri Parijõe oma auhinna. Nimelt jutustuse „Teraspoiss“ eest. Kirjandusavalikkus oli jahmunud, kui mitte lausa nõrduinud. Ajakirjandus hõõrus rõõmsalt käsi, sest üle pika aja oli sündinud skandaal, millest sai mõne aja jahvatada. (Tollasest ajakirjandusest: „Parijõge mööda ujub tüse palk, visnapuu otsas on kasvanud ilus marjake ja metsanurga vilus-varjus punetab maitsev maasikas. Kevad on olnud üllatusrikas!“) Ja auhinna määramise žüri oli juhtunud nõnda ehmunud, et ei saanud sõnagi suust. – president oli auhinnaasaajate hulka sokutanud... mingi lastekirjaniku! Tõepoolest, esimest korda eesti kirjandusloos pälvis riiklikku tähelepanu ka lastekirjandus. See esimene kord jäi tükiks ajaks ainsaks lastekirjanduse äramärgimiseks nii kõrgel tasemel. Kahjuks.

Varsti seitsmekümneseks saav „Teraspoiss“

osutus erakordselt menukaks. Mõne aasta jooksul ilmus sellest järjepannu kaks trükki (1937, 1938). 1939. aastal jõudis raamatu dramatiseering „Vanemuise“ teatri lavale, aga raamatuna ka poola keelde. Ettevalmistusel olid juba inglise, sak-

sa ja soome tõlked, kuid 1940. aastate sündmused tõmbasid nende plaanidele julmalt kriipsu peale.

Kogu nõukogude aja oli raamatu väljaandmine Eestis ära põlatud, sest selle sõnum ei sobinud mitte kuidagi kokku tollase ideoloogiaga. Jutustuse autor tahtis Eesti Vabariigis näha tugevaid üksikisikuid, kes üheskoos suudavad väikese rahva ja riigi suureks teha. Nõukogude ajal kõlbas üksikisik vaid üheks kübemeiks halli massi – „rahvas-kangelase“ – seas. Nõukogude isikuvabadusteta ühiskonda ei sobinud „Teraspoisi“ vana kojamehe tõdemus: „Oma elu peab igaüks ise elama“. Veel enam ei sobinud valitsevale korrale peategelase Jaan Kattai tõdemus, et „tuleb endal hakata seda elu korraldama ja seadma.“

Ja kõige vähem sobis sellesse aega tõdemus, et igast ajalehepoisist võib saada miljonär, kui ta seda ainult tahab ja kui selle tahtmise teoks tegemiseks jagub küllalt visadust. Seda edasipüüdlikkust ju „Teraspoiss“ targalt propageeris. Jutustuse käigus Jaanist miljonäri ei saanud, aga ta sai vähemalt otsa peale, kust edasi minna.

„Teraspoiss“ kui lugu on Jüri Parijõe loomingus veidi iseäralik teos. Seda ka kogu eesti lastekirjanduses. Targad lastekirjandusega tegelevad inimesed teavad kinnitada, et „Teraspoiss“ olevat eesti esimene kasvatusromaan. Aga see termin ei tohiks küll kedagi ära ehmatada. Jüri Parijõgi ei kavatse kedagi kasvatama hakata. Küll on aga autor tahtnud selles jutustuses peategelase – orvuks jäänud Jaani – kuju kaudu jäädvustada omaenese jaoks inimese / mehe, aga samas ka üldse Eesti Vabariigi kodaniku ideaali. Jaani elusaatust jälgivad tüdrukud peaksid endale varuma vähemalt

mõned kuivad taskurätikud. – Mitu peatäit nutmist on nende jaoks garanteeritud. Kuid poistele – tulevastele riigi-, äri- ja muidu mõistlikele meestele – paneb autor südamele olla kõikjal ja alati sirgjooneline, valemata ja vassimata üdini aus, kaitsta kõigjal enda ja endast nõrgemate au ja väarikust, olla töökas ja visa oma eesmärkide saavutamisel. Ei lasknud ju lastekodusse

Targad lastekirjandusega tegelevad inimesed teavad kinnitada, et „Teraspoiss“ olevat eesti esimene kasvatusromaan.

sattunud Jaan ennast murda, ei lasknud endast kasvatada ühte tuima ja kartlikku käsutäitjat, nagu lastekodujuhatajal oli teistest lastest õnnestunud teha. Ei, ta tuli sellest sumbunud õhustikust lihtsalt tulema. Nii nagu ta ei lasknud ennast allutada pahade poiste koolis, kus valitses vägivald, nagu meie koolides praegu. Ta jäi vankumatuks teraspoisiks, ei heitnud meelt, kuigi ta oli sinna kraadete kooli täiesti teenimatult, lausa ülekohtuselt sattunud. Toona, seitskümend aastat tagasi oli Eesti koolides karm kord. Iga vähemagi korrarikumise eest võidi koolipoisist või – tüdruk päeva pealt ulakate kooli saata. Mis siis rääkida Jaanist, kes julges kaasõpilaste kuuldes-nähes öelda oma õpetajale, mis ta temast arvab.

Kõikide nende probleemide ning värvi-ka tegelaskonna toomine lugejate ette oli toonasele lastekirjandusele ootamatu,

uudne ja värske. Seda enam, et kõik oli tehtud suure asjatundlikkusega, meelitas täiskasvanuidki lugema. Aga siin pole midagi imestada, sest

Virumaalt Siberi külast pärit eluaegne õpetaja

ja esimene Eestis ainult lastekirjandusele pühendunud Jüri Parijõgi oli tõeline laste tundja. Ta oskas nii elus kui ka kirjanduses ette aimata iga prääniku ja iga vääniku käitumist. Asus ju tema juhitud 4. algkooliga ühes majas ka nn. kraadepoiste-plikade kool. Neljas algkool oli niisugune kool, kuhu terve Tartu lapsevanemad tahtsid oma poegi-tütred õppima saata, kraadepoiste-kooli ei ihanud keegi.

Nõukogude võimu kehtestamisega tõmmati algkooli kuulsusele kriips peale. – Jüri Parijõgi tagandati selle juhataja kohalt.

J. Parijõe hea tuttav ja aastatepikkune töökaaslane Riho Lahi on kirjutanud: „Olin Parijõgede pool külas. Istusime parajasti lõunalauas, kui tuli telegrammikandja. Jüri murdis paberi lahti ja luges valjusti:

„Jüri Parijõgi. Teid on määratud Tartu Õpetajate Seminari direktoriks. Haridusministeerium.“

See teade oleks pidanud esile kutsuma kui mitte just rõõmurõkatuse, siis rõõmsa elevuse ometi. [...] Kuid Jüri jäi imelikult vaikseks. Ta vaatas kuidagi äraolevalt kaugusse ja lausus nagu omaette vaikselt:

„See on siis minu lõpu algus.“

Meie ei saanud aru, mida ta sellega mõtles, kuid Jüri ei suvatsenud enam midagi seletada. Alles tagantjärele selgub, et Parijõgi oli fatalist. Ja mitte üksi seekord.“

Tõepoolest, see oli kiire lõpu algus. Nüüd oli Jüri Parijõgi tegelikust koolitööst kõrvaldatud, kõrvaldatud kavala käiguga Tartu ühe parima ja isamaaliste aadetega algkooli eesotsast. Ei aidanud ka kibekiire sõit Tallinna hariduse rahvakomissari Nigol

Illustratsioon: Helmut Valtman

ütles Jüri Parijõgi juba jutuks olnud Riho Lahile: „Ma pean täna õhtul koju minema. Sina jääd minu tagasitulekuni brigadiriks. [...] Eriolist põhjust nagu polekski, kuid mul on tunne, et mind on täna õhtul kodus vaja.“

Oligi vaja. Kell kolm öösel vastu 8. juulil 1941 nõudsid kaks vene sõdurit ja üks eesti keelt kõnelev julgeolekuteenistuse ohvitser Parijõe korteri ukse taga sisselaskmist. Maja otsiti läbi. Kuigi midagi soovitud ei leitud, kamandati õpetaja sellest hoolimata endaga kaasa. Kui abikaasa soovitas Jüri Parijõel vähemalt pesemiseks vajalikugi kaasa võtta, vastas kirjanik: „Sellel teekonnal ei vajata midagi.“ Tõepoolest, teekond osutus üsna lühikeseks. – Juba 9. juuli öösel lasti Jüri Parijõgi koos teiste saatusekaaslastega maha.

19. juunil 1941, kui Tartu oli juba uute valitsejate võimu all, avaldas „Postimees“ oma esiküljel teate „Punaste metslaste veretöö ohvrid“, milles öeldi: „Enamlaste põgenemise eel tapetuist on selgunud 49 isikut.“ Nende 49 hulgast võis leida ka Jüri Parijõe nime. „Seni on välja kaevatud 178 mehe ja 20 naise laipa. Väljakaevatud maeti

tegi ta seda tüki tagasihoidlikumal moel. Aga suutis siiski võidelda endale kätte väärrika koha päikese all.

Kuulsus toob sageli kaasa kadeduse ja vihkamise.

Selle mahalaskmisega sai tasutud kätte Jüri Parijõele võitlus enamlaste vastu Vabadussõjas. Sellega sai tasutud kätte Parijõe kindel „ei“, kui talle pakuti astuda kommunistlikku parteisse. Sellega sai tasutud kätte Parijõele mitte just harvad konfliktid komnoorte ja punalektoritega. Sellega sai tasutud kätte Jüri Parijõele see, et ta püüdis kõrvale hoida uue elukorra propageerimisest. Sellega sai tasutud kätte Parijõele kui õpetajale, kes oli kaitsnud oma õpilasi, kui need olid julgenud nõukogulikus seinalehes kasutada rahvusvärve. Ja kui kõike ei mäletatudki, siis leidis inimene, kes seda uutele võimudele meelde tuletas ja vihjas vajalikul ajal ja vajalikus kohas lisaks, et Jüri Parijõgi varjas oma koolimajas Lai 28 nõukogude mobilisatsiooni eest ühte noormeest...

Ja nüüsi mahalaskmise läbi hukati

ka ise Taraspoiss.

KAS TUNNET EESTI VANASÕNU?

Kui oled vanasõnade asjatundja, siis on su jaoks naljaasi puuduvad sõnad juurde lisada. Pärast kontrolli, kas tabasid märki! Kui jah, siis luba endale üks priske õun või porgand auhinnaks, eks? Mis hammaste taga, see oma!

Artur Kikas Saksa Gümnaasiumist

Heal lapsel mitu...

- a) nägu
- b) hammast
- c) nime

Kes palju sõõb, see...

- a) nälga näeb
- b) hulluks läeb
- c) palju teeb

Uni on magusam kui

- a) moos
- b) mesi
- c) musi

Kassi keele otsas tõbi, koera keele otsas...

- a) rohi
- b) tilk
- c) vorst

Kes noorelt valetab, see vanalt...

- a) vaikib
- b) räägib tõtt
- c) varastab

Mida isa ees vilistab, seda pojad taga...

- a) tantsivad
- b) naeravad
- c) kuulavad

Annab jumal tibukese, annab ka...

- a) munakese
- b) mütsikese
- c) terakese

Kui vastlasõidul pikk liug, siis pärast...

- a) pikk lõug
- b) pikad linad
- c) pikad juuksed

Lastud vares kardab ka...

- a) luuavart

- b) aatompommi
- c) inimest

Kasta saba vette, siis saad...

- a) märjad püksid
- b) kondivalu
- c) kala kätte

Laps nägusam, kui nina...

- a) punane
- b) sinine
- c) tatine

Laps on vanainimese...

- a) silmarõõm
- b) ahv
- c) kirstunael

Vastused: 1 – c, 2 – c, 3 – b, 4 – a, 5 – c, 6 – a, 7 – c, 8 – b, 9 – a, 10 – c, 11 – c, 12 – b

Juku tuleb hambaarsti juurest.

“Kas arst puuris ka?” küsib ema.

“Seda polnud vaja teha – kõigis hammastes olid juba enne head suured augud!”

Juku teeb koos oma sõbraga tunnist poppi. Nad käivad kinos ja kohvikus ja tunnevad ennast väga hästi. Bussipeatuses näevad nad äkki oma klassijuhatajat, kellel on käe otsas kott suure vihikute pakiga. Jukul hakkab südametunnistus vaevama.

“Küll me oleme ikka pätid ja kaabakad!” ohkab Juku.

“Palun räägi ainsuses!” kähvab sõber.

“Ah nii? Olgu: küll sina oled ikka pätt ja kaabakas!” parandab Juku.

Juku ja ta sõber istuvad pargis pingil ja hüüavad valjusti inetuid sõnu. Politseinikud, kes seda kuulevad, tulevad poiste juurde ja istuvad nende kõrvale.

“No nii, poisid,” ütleb üks politseinik, „kas teate, et ebatsensuursete sõnade eest on võimalik teile teha päris suur trahv?”

“Jah, nii see on!” kinnitab teine politseinik.

„Kuulge, politseiniku-onud,” selgitab Juku, „ega me muidu ei ropendaks üldse, aga saime just praegu teada, et see paganama pink on värskest punasesinise triibuliseks värvitud!”

Politseinikud hüppavad püsti ja hüüavad kui ühest suust: „XXX”

Klass kinkis õpetajale juubeliks lillevaasi.

„Aitäh!” rõõmustas õpetaja pakki avades. „Nii ilus vaas!”

“Oot-oot!” hüüdis Juku, võttis vaasi pihku ning pööras selle suu allapoole. “Vaadake, õpetaja, see on praakvaas – tal on auk sees! Kõik vesi voolab ju välja!»

“Oi-oi, sul on vist õigus!” ehmus õpetaja vaasi vaadates. “Ja pealt on ta kinnine ka...”

“Mida sa sünnipäevaks tahaksid saada?” küsib isa.

“Ehtsat revolvrit!” teatab Juku.

“Oi, seda ei tohi küll lapsele kinkida!” karjatab ema.

“No mängupüssi võib talle ju osta,” arwab isa.

“Ei, mängupüssi ma ei taha!” hüüab Juku. “Olgu olla päris revolver ja jutul lõpp!”

“Jutt jäta!” põrutab isa. “Mina olen majas peremees ja mina ka otsustan!”

„Jah, aga kui mul oleks ehtne revolver,” ohkab Juku, „siis oleksin mina see, kes otsustab!”

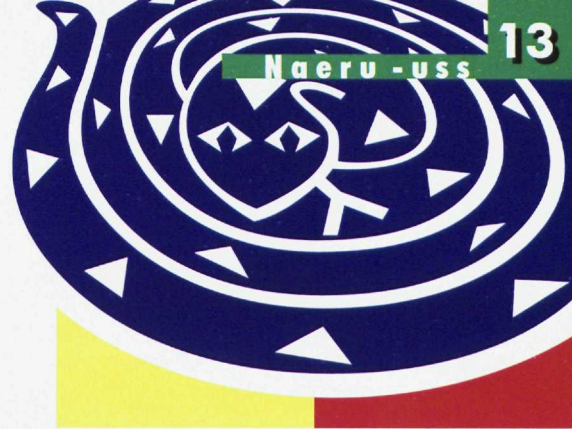
Juku on vanaema sünnipäevapeol. Ta püüab pidevalt vanaemaga juttu alustada, kuid see ütleb iga kord: “Oota, lase mu sõbrannadel ometi vestelda!”

Kui külalised on lahkunud, küsib vanaema Jukult: “Miks sa, Jukuke, mulle kogu aeg “plimm-plämm!” kõrva sosistasid?”

“Ma ei öelnud “plimm-plämm!”,” raputab Juku pead. “Ma ütlesin hoopis: “Vanaema, su kuuldeaparaat kukkus su sõbranna kohvitassi!””

Juku läheb poodi ja küsib: “Palun öelge, mis need suusad maksavad?”

“Tuhat viissada krooni,” vastab müüja. “Põrgu!” hüüatab poiss. “Aga need punased?”

“Need maksavad kaks ja pool põrgut!”

Tsau, Triibukas! Saadan Sulle mõned naljad! Marit Tallinnast

Siil sattus kasvuhuonesse ja hakkas seal öösel ringi hulkuma. Korraga komistas ta kaktusepoti otsa.

“Kas see oled tõesti sina, emme?” rõõmustas siil.

Kaks kärbest jalutavad laes.

“Inimesed on ikka purulolid!” ütleb üks.

“Miks sa nii arvad?” küsib teine.

“Sa mõtle, kui palju raha kulutavad nad lagede remondi peale, aga ise kõnnivad ikka ainult põrandal!”

Hambaarst ütleb patsiendile: “Teie hambad on nii katki, et peaksite kohe konservide söömise lõpetama!”

“Aga konservid ei kahjusta ju hambaid?”

“Kui teil oleks konserviavaja, siis ehk mitte...” arwab arst.

Üks mees läks arsti juurde ja kurtis, et ta silmad on nõrgaks jäänud.

Arst ütles: “Sööge porgandeid, see parandab silmanägemist! Jänesed toituvad meelsasti porganditest ja neil on väga head silmad.”

Kuu aja pärast helistas sama mees arstile.

“Kas te söite porgandeid?” küsis arst.

„Sõin küll ja silmade üle ma enam ei nurise. Aga nüüd on mul raske käia: kogu aeg komistan oma kõrvade otsa!”

Artjom Ulitin Tallinna Saksa Gümnaasiumist

Kuidas pilved tekkisid?

Ükskord ammusel ajal elasid Linta ja Galev, kes tegelesid suhkruvatiäriaga. Nad tootsid iga päev mitmeid tonne suhkruvatti ja müüsid seda Kreeka jumalatele. Peamine ostja oli muidugi Zeus, kes varus seda kõvasti ja kaua aega.

Kui ühel päeval Linta ja Galev ära surid, nutsid kõik, et enam suhkruvatti ei saa. Zeus naeris: „Mul on suhkruvatti küllaga!“ Kuid siis tulid Seuroliidumehed ja ähvardasid Zeusi suure rahtrahviga, kuna tal on palju suhkruvatti. Siis pani Zeus suhkruvati taevasse ja oli õnnelik. Äkki tõusis tuul ja suhkruvatt lendas minema. Nii tekkisid pilved.

Kaarel Viigi
Tartu Raatuse Gümnaasiumist

Pisike palve

Loomadel on talvel raske,
rääkimata lindudest.
Elu kergemaks neil tehke,
piisab juba toidust heast.

Toit on paksu lume all,
kätte seda lind ei saa.
Talvel elu raske tal –
ole hea ja aita ka!

Birgit Viru
Karksi-Nuia Gümnaasiumist

Kuidas kaitsta riiki?

Ma arvan, et riigikaitse seisukohast on väga tähtis, et maffiaga tegelevatel inimestel ei lastaks tulla meie riiki. Narkootikumide müüjad teevad riigile palju halba ja nõrgestavad riigi tugevust. Paljud hakkavad neid tarvitama, jäävad haigeks ja surevad ära. Meie riik on isegi väike ja eestlasi on vähe. Nii jääb rahvast aina vähemaks.

Ma kaitseksin ka vanureid, sellepärast et ükskord jäävad kõik vanaks. Erituliselt peaks hoidma perekondi, lasteaedu ja koole, seal kasvavad järeltulevad põlvned. Tarkade ja tugevate inimestega oleks tugev riik.

Ma kaitseksin riiki nii nagu saaksin, et kõigil oleks hea elada.

Klaarika Urva
Kehra Keskkooli 4b klassist

Imelik lugu

Nägin und ma imelikku,
nagu oleks puudel jalad,
kõndisid nad mööda metsa,
kõigil Nike' i tossud jalas.

Jänes vaatas seda imet,
ütles karuotile:
"Vaat, kuis kõik on metsas muutund
tänu Eesti Lotole!"

Risto Susi
Paalalinna Gümnaasiumist

Mustkunsti ajalugu

Tere taas! Talve viimane kuu on uksest sisse astunud ning kindlasti oled Sa, armas lugeja, juba uue aastanumbriga harjuda jõudnud. Iga tundmatu asi on alati huvitav, kuid ajapikku kaotab ta suure osa oma lummusest. Kuigi esimene jaanuar on suur pidupäev ja aastavahetusel säravad kõik rõõmust ning elevusest, on 2006 praeguseks muutunud lihtsalt järjekordseks numbriks kalendris. Ka illusionistid on pidanud oma repertuaari publiku köitmiseks pidevalt uuendama. Lisaks „teaduslikele katsetele“, millest olen juba mitmes „Hea Lapse“ numbris kirjutanud, muutus 18. sajandil populaarseks Inglismaal tekkinud uus, teatraalne illusionism. Kuigi mustkunstnikud esitasid laval endiselt mitmeid trikke, olid etenduste peamiseks tõmbenumbriteks nende vahele pillutatavad kriitilised ning ühiskonda naeruvääristavad märkused. Nii näiteks vihjas Londonis mister Henry nime all esinenud maag (kes muide oli ka üks selle suuna rajajaid) oma illusioone esitades poliitiliste tegelaste ühtedele või teistele „trikkidele.“

Selline esinemislaad suutis publiku kiiresti oma võimusesse haarata ja nii polegi midagi imestada, et teatrietendustes hakati

Carlo Gozzi

Kuigi mustkunstnikud esitasid laval endiselt mitmeid trikke, olid etenduste peamiseks tõmbenumbriteks nende vahele pillutatavad kriitilised ning ühiskonda naeruvääristavad märkused.

kasutama rohkesti illusioone. Sellised tükid muutusid nii populaarseks, et peagi tõrjusid akrobaatika ja mustkunst *commedia dell'arte*'st satiirilise sisu peaaegu välja. Publik tuli vaatama laval sündivaid imetegusid, mis jäid siiski näidendi sisuga tihedalt seotuks. Näiteks kaasnesid ennustamisega kaarditrikid, mis tõid kaasa suure hulga arusaamatusi ning naljakaid dialooge.

Suure hüppe sellise illusionismisuuna arengus tõi kaasa itaallane Carlo Gozzi, kes ühendas *commedia dell'arte* traditsioonid kaasaja illusioonidega. Tema erakordselt menukaid näidendeid esitas Veneetsia „San Samuele“ teatris Sacchi trupp. Muide, Gozzi kirjutatud on Eestis klassikaks kujunenud „Armastus kolme apelsini vastu.“ Sellest suurmehest kirjutan ma aga pikemalt teatrikuu Heas Lapses.

Trikk

Mustkunstnik võtab lauvalt õhukese, erksavärvilise siidiräti: „Teate, kunagi olid sellised linikud ülimalt populaarsed. Üldse on igasugustel rätidel suur roll olnud – kui

neiu taskuräti maha pillas, mõtles lähimal seisel noormees igati õigustatult: „Ta tahab, et ma selle üles korjaksin, järelkult meeldin ma talle!“ Kui aga mõni mees teist oma soo esindajat rätiga viskas, tähendas see kutset duellile. Võideldi teatavasti elu ja surma peale ning enamasti mõne õrnema sugupoole esindaja pärast. Kui aga mõni noormees neiuale liniku kinkis, tähendas see kohe kindlasti armastust. Hukkas ju armukade Othellogi Shakespeare'i samanimelises tragöödias Desdemona, kuna arvas, et viimane oli tema kingitud räti Cassiole andnud. Mina ei taha kohe kindlasti, et keegi surma saaks ja ka armastust ei soovi ma kellelegi avaldada. Aga hea meelega kingiksin selle liniku kõige ilusamale tüdrukule, kes publiku hulgas istub.“ Mustkunstnik valibki oma lemmiku välja ning hakkab juba linikut ulatama, kui talle järsku meenub, et seda peaks veidi stiilsemalt tegema. Nii laskubki ta põlvili ning sirutab käe rätiga välja. Neiu on juba linikut vastu võtmas, kuid mustkunstnik tõuseb järsku püsti, nagu meenuks talle midagi: „Õige jah, pühendus!“ Tüdrukul käest kinni võttes viib ta selle lavale. Seal võtab maag lauvalt paberkoti, millele on maalitud punased südamed. „See siin,“ seletab ta, „on mu armutrükivabrik!“ Justkui oma sõnade kinnituseks põletab ta liniku tuhatoois ära ning puistab siis tuha paberkotti. „Nüüd pead sa mind aitama,“ ütleb mustkunstnik paberkotti neiuale ulatades. „Tegelikult on see üsna lihtne. Puhu see kott lihtsalt täis ning löö pauguga katki!“ Abiline teebki, nagu palutud, ning justkui võluväl liugleb katkise paberkoti juurest alla linik, millele on tikitud „Kauneimale tüdrukule publiku hulgas, mustkunstnik.“ Illusionist püüab räti kinni ning ulatab selle põlvili laskudes end abistanud neiuale.

Selgitus: Selle triki sooritamiseks on mustkunstnikul vaja kaht paberkotti ning kaht linikut. Üks kottidest on eelnevalt pooleks lõigatud ja kleebitud teise sisse nii, et tekib topeltpõhi. Sinna vahele peidabki illusionist teise räti, kuhu on pühendus juba eelnevalt peale tikitud (või trükitud; pühenduseks võib olla näiteks ka mõni ilus luuletus). Kuna siidirätt on õhuke, võib ka kahe põhja vaheline ruum väike olla ning sisse vaadates tundub paberkott tühi olevat. Kui see nüüd täis puhuda ning katki lüüa, purunevad mõlemad põhjad ning linik „tõusebki tuhasta.“

Koolimullid

MÕRASEID KOOLIPÄRLEID

- Haige paranes, sest teda aitas kolmepäevane paavst.
- Mars sai oma nime selle järgi, et tema peal on marssinud sõja-jumalad.
- Euroopat ühendas Aasiaga kunagine Nõugogude Liit.
- Kõrbes on nii vähe vett, et seal liiguvad ainult kaamelid ja saksa uulid.
- Kopsud on sellised seede-elundid, mis seedivad õhku.
- Rootsi Kuningriiki valitseb juba ammu kloonitud kuningas.
- Balzaci kõige kuulsam teos on "Isa Poirot"
- Valgust sai vanasti talutaredes ainult peeru tehes.

Koolipärleid kogus õpetaja Hille Tallinnast

Tere! Saadan teile mõned salmid oma salmikust. Liis Tartust

...
Star on täht
ja tree on puu.
One, two tree
and I love You!

...
See pilt siin täitsa nässu läks,
kuid jääme siiski sõpradeks!

...
Need neli väikest rida
ei ole vanamoodi,
sest eile lennukiga
nad otse siia toodi!

...
Kui mäletad mind, siis on tore,
kui unustad, üksinda ole!

...
Mälestuseks kirjutan,
suure punkti virutan.

Kui ma sinul ununen,
kuivaks saagu tintenpen!

Tere! Saadan seekord mõned ennustused! Mari Tallinnast

■ Kui söögilauas kukub maha kahvel, siis tuleb külla naisterahvas, kui nuga, siis aga meesterahvas. Leivanoa kukkumine tähendab tähtsa ülemuse tulekut. Kui aga kukub teelusikas, siis on oodata, et lapsed tulevad külla.

TRIIBU-LIINE KÜSIMUS: Aga mis saab siis, kui kulp kukub? Kas see ehk ennustab klassijuhataja küllatulekut?

■ Külaliste tulekut ennustab ka see, kui su kass peseb nägu erilise hoolega.

■ Kui sul parem peopesa sügeleb, siis tähendab see, et varsti on oodata suuremat raha. Kui aga sügeleb vasak peopesa, siis tähendab see, et pead suure raha välja andma. (Vasaküeliste jaoks on kõik muidugi vastupidi.)

■ Kui oled ise kusagil külas ja sealt lahkudes komistad, siis tähendab see, et varsti lähed samasse kohta tagasi.

■ Kui näed oma maja läheduses harakat, siis tähendab see, et varsti tulevad hästi toredad külalised. Kui märkad harakat aknast sel ajal, kui ise parajasti haige oled, siis paraned kiiresti.

TRIIBU-LIINE MÕTISKLUS: Nojah, kui juba voodist välja oled roninud ja aknast harakaid vahid, siis pole sa arvata-vasti ka praegu kõige viletsamas vormis...

■ Ukselävel seistes ei tohi kätpidi teretada ega hüvasti jätta, muidu lähed tülli sellega, kellele üle läve käe andsid.

■ Soola lauale puistamine tähendab tüli tekkimist.

■ Kui toit on liiga soolane, siis tähendab see, et toidu keetja on armunud.

■ Kui sind tänaval peetakse kellekski teiseks, siis läheb sul sel päeval hästi.

TRIIBU-LIINE ARUTLUS: Jajaa, hästi läheb siis, kui sind peetakse näiteks Markko Martiniks (kui oled poiss) või Piret Järviseks (kui oled tüdruk). Aga kui sind aetakse segi näiteks mingi mafiooso või vargaplikaga, siis vist nii hästi ikka ei lähe...

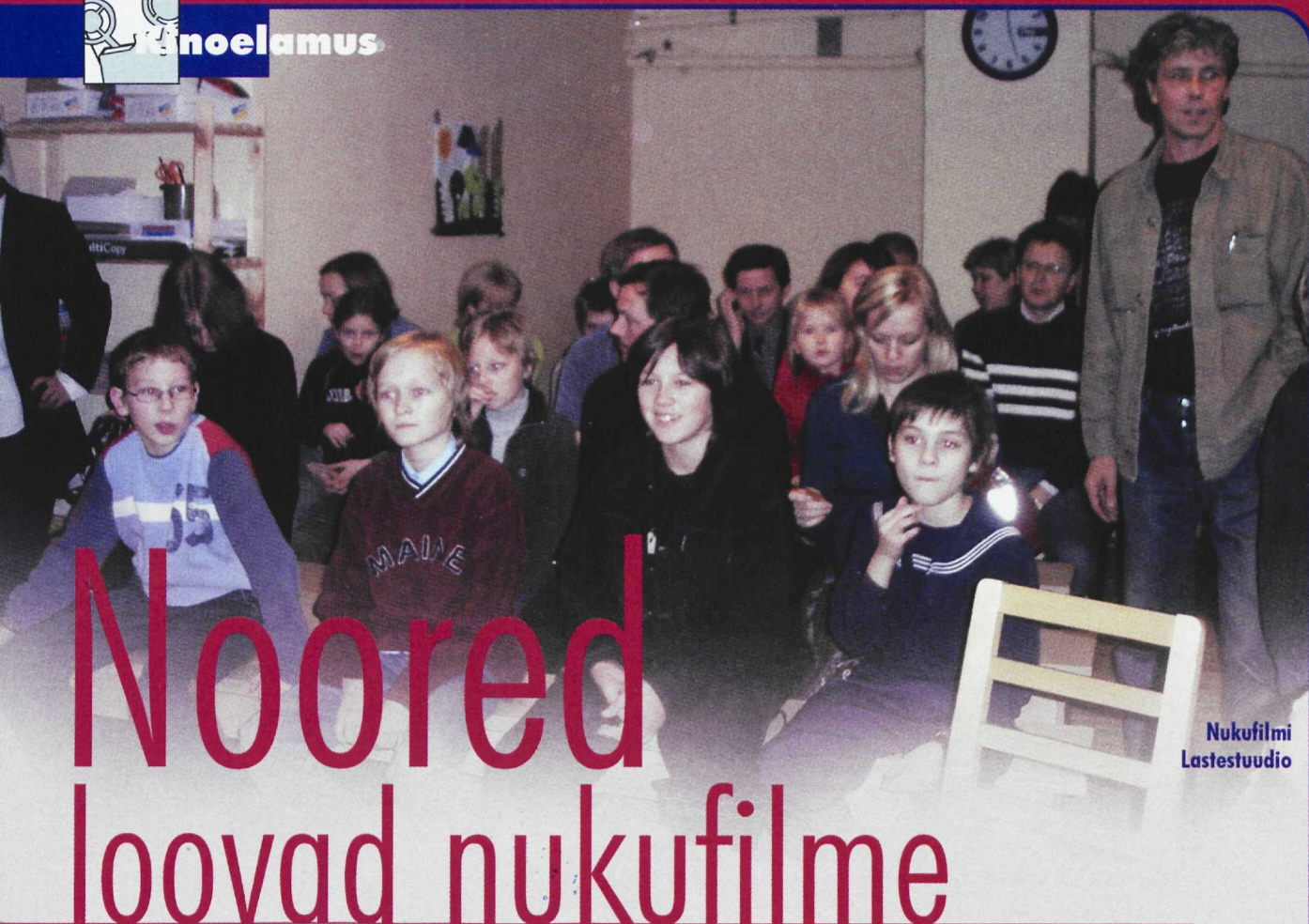
■ Noa otsast ei tohi midagi hammustada, muidu lähed kurjaks.

■ Ukselävel seistes ei tohi kätpidi teretada ega hüvasti jätta, kui ei taha tülli minna sellega, kellele üle läve käe andsid.

TRIIBU-LIINE KRATSIB KUKALT: No ei tea nüüd, kas see ikka päris õige on? Ma tean mitut poissi ja tüdrukut, kes ei ütle ILMASKI kellelegi tere – ei ukse peal ega mujalgi – ja ikka tekib neil alatasa tülisid ja sekeldusi...

Iti-Pätrik Järve Tallinnast

Nukufilmi
Lastestudio

Noored loovad nukufilme

Detsembrikuus kogunesid Nukufilmi Lastestudiosse noored – 5-18-aastased – filmiloojad, et ühiselt studios tehtud kinotükke vaadata. Lühikesed multifilmid olid igauks isemoodi – nii rebasest kui ka draakonist pajatavad, nii joonistatud kui ka filmitud. Juhendajad näitasid ka, kui mitu kaadrit on vaja, et pisike pall liikuma panna. Ning viimane pani mõtlema selle üle, kui aega- ja vaevanõudev, aga kindlasti ka huvitav filmitegemine on. Küsisin Ruth-Helene Melioranskilt (kes on üks juhendajatest), kuidas asjad tegelikult käivad.

■ Kuidas lapsed multifilme teevad?

Lapsed järgivad filmitegemisel samu printsiipe, mis professionaalidki. Kõigepealt luuakse stsenaarium, selle baasil kujundatakse tegelased-taustad, animeeritakse, filmitakse, monteeritakse, helindatakse...

Arvuti kasutamise maht sõltub konkreetsest filmist ja valitud tehnikast. Nukufilmide puhul toimub filmimine ja monteerimine arvuti abil, joonistatavate kaadrite puhul on võimalik ka üksikuid kaadreid arvutiga joonistada ning hiljem

kokku monteerida. Lisaks arvutile on tarvis erinevaid programme ning lisaseadmeid (kaamerad, prožektorid, erinevad kaablid-juhtmed, mikrofonid jne) ja arvutiprogramme.

■ Mille poolest erinevad vanema ja noorema vanuseastme tunnid?

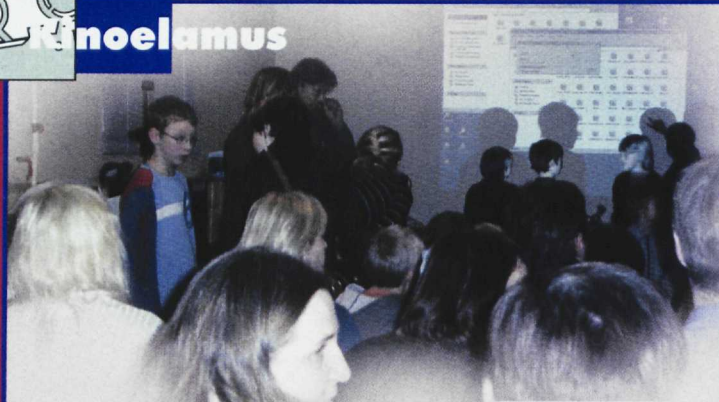
Tegelikult on kõik tunnid erinevad. Päril algajate tunnid on noorematele-vanematele üsna sarnased – seletame, mis on animatsioon ning kuidas tekib liikumisillusioon, katsume kohe esimese oma liikumise ekraanile tekitada. Kursustel läbivad kõik grupid hulgaliselt erinevaid ülesandeid, et tutvuda animatsiooni liikide, tehniliste võimaluste ja arvutiprogrammidega. Nooremate laste tunnid on mängulisemad ning mänguhoos valmivad filmid on ka lühemad. Vanemad kursandid lähevad erinevate tehnikate õppi-

misel rohkem sügavuti, nad valmistavad oma lugusid põhjalikumalt ette ning nii saadakse ka vastavad tulemused.

■ Kas animatsiooniga tegelemiseks on vaja mingisuguseid erilisi oskusi?

Eelkõige on vaja kannatust. Animatsioon on üks filmikunsti alaliike, mis seob endas kõiki kunstivorme ning ka tehnikal ja tehnilisel mõtlemisel on animatsioonis väga suur roll. Seega on täiesti vale arvata, et kui joonistada ei oska, siis pole lapsel meie kursustele asja. Laps võib osutada väga andekaks nukumeistriks, lugude väljamõtlejaks või arvutiga toimetajaks. Väga suurel määral teevad noored meil ka omavahel koostööd ning nii arenevad osalejatel erinevad loomingu- ja tehnilised oskused.

Seega on täiesti vale arvata, et kui joonistada ei oska, siis pole lapsel meie kursustele asja.

■ Kui kava üks kursus kestab ning mis saab edasi, kui kursus on läbitud?

Hetkel oleme korraldanud 3 kuu pikkuseid kursusi. Kursuste läbinuil on võimalus seda korrata või valida teine juhendaja teiste spetsiifikate tundma õppimiseks. Animatsioon on väga mitmepalgeline ning seetõttu kasutame uusi ülesandeid ja teistmoodi lähenemisi ka sama kursust korrates.

■ Kas animatsiooniga on võimalik ka kodus omapead tegelda?

Jah, on küll. Selleks on vaja mõningaid eelteadmisi ning tehnilisi vahendeid. Kõige lihtsam on kodus valmistada optilisi mänguasju ning nende sisse animatsiooni meisterdada. Näiteks saab tordikarbi serva pilud lõigata ning pilude alla joonistused paigutada. Joonistel kujutatut peab ennast liikuma saamiseks piltidel vähehaaval nihutama, erinevates asendites näitama. Nii näeme karpi keerutades tekkinud liikumisillusiooni.

■ Kas laste tehtud tööd jõuavad ka laiemale publikuni?

Parimate töödega püüame osa võtta erinevatest laste tehtud filmide festivalidest. Sel sügisel valminud filmide valikut võis vaadata ka Terevisiooni vahendusel 15. detsembri hommikul ETV-s.

Sabina Zinovjeva

Laste tehtud filmide kaadrid

NB! MTÜ Nukufilmi lastestudio korraldab animatsioonikursuseid:

- * lastele ja noortele - algasid just uued pikad kursused (kestavad kuni 8. maini) - tule ka!
- * õpetajatele - ainetundide rikastamine animatsiooni abil
- * loovuskoolitused - täiskasvanutele
- * sünnipäevade sisustamine

Täiendav info ja registreerimine:

Katrin Kuusik
tel. 5096692

lastestudio@nukufilm.ee

www.nukufilmilastestudio.ee

Krista Kumberg

Vanavanemate aabitsaraamatutest kuni tänasteni

Aa b i t s peaks ju rangelt võttes olema lugema õpetamise vahend. Ometi on selle ühe ja esmapilgul ainsa sihi kõrval aabitsasse läbi aegade kätketud ka hoopis muid eesmärke. Alates esimestest väljaannetest 300 aastat tagasi püüdis aabits noore lugeja hingeni tuua jumalasõnaga seonduvat. Ilmalikud jutukesed pani esimest korda 200 aastat tagasi oma aabitsasse O.W. Masing. Kuid vaimuliku sisuga lood jäid pikaks ajaks aabitsajuttude sekka.

Eesti esimesel iseseisvusajal seostati aabitsajuttude teemasid inimeseõpetusega. Ikka põhimõttel "Mida õpid noores eas, seisab eluaeg sul peas". On kiiduväärt õpetada esimeste lugemispalade abiga lahkelt meelt, viisakaid kombeid, teistega arvestamist, tervise hoidmist, kodumaa armastust ja mõnda muud head.

Siis saabusid meie rahvale rasked ajad. Nõukogude Liit võitis 1940.a. Eesti Vabariigi oma valdusesse. Varsti jõudis II Maailmasõda meie maile ja Eesti sattus Saksa vallutajate võimu alla, mille vahetas 1944.a. välja taas nõukogude okupatsioon. Veider mõelda, et muutused riigikorras mõjutasid olulisel määral niisuguse "pisikese laste asja" nagu aabits sisulist külge. Aga mõjutasid tublisti, nagu järgnevalt selgub.

Esimene nõukogude okupatsioon (1940-1941) jäi lühikeseks ja uusi aabitsaid ei jõutud välja anda. Saksa okupatsiooni ajal (1941-1944) ilmus J. Kallaku "Aabits" (1942). Selles midagi uuelaadset ja aja nõuetele säilitit ei leidu. Autor tugines õpperaamatu koostamisel varasematele aabitsatele. Küllap oli saksa võimul muid muresid, kui selle lühikese ajaga aabitsatele ettekirjutusi teha. Nõukogude kord aga jäi pikemalt pidama.

Kõrvalepõike korras olgu öeldud, et päris esimene nõukogude korra reeglite kohane eesti aabits ei ilmunudki Eestis. See avaldati 1925.a. Moskvas. Klarissa Valneri "Aabits. Alglugemik" oli mõeldud kõigile eesti lastele üle suure Nõukogude Liidu. Krimmis, Siberis, Leningradi (Peterburi) oblastis ja mujalgi elas eesti soost väljarändajate järeltulijaid, kes soovisid õpida kirjatarkust just nimelt oma emakeeles.

Seda tagasihoidliku välimuse ja mustvalgete piltidega aabitsat ilmus 5000 tükki. Autor ühendas osavalt eestlastele olulise ja omase kehtiva riigikorra nõuetega. Juttudes elavad lapsed maal oma talus, teevad koduseid talitusi, suhtlevad sugulaste ja sõpradega, käivad linnas huvireisil ja tutvuvad tehase tööga. See viimane on teema, mis sama aja eesti aabitsais puudub.

Kohustuslikud jutud pajatavad Leninist ja pioneeridest. Leninit näatakse mitmel puhul laste hea elu eest nõukogudemaal. Pioneerid on linnalapsed ja tulevad "väikestele rumalatele maakatele" õiget eluvaadet õpetama. Esitatakse ka oktoobrilaste ja pioneeride reeglid ning "eluvõidid". Puhtuse hoidmise ja suure nõukogude kodumaa armastuse kõrval kinnitatakse, et "pioneer ei sõima, ei suitseta, ei joo."

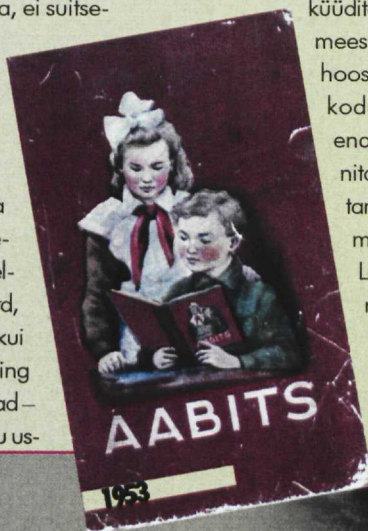
Eestis käitus võõrvõim kavalalt. Polnud ju lootust, et kõik täiskasvanud, kes iseseisvusaega meeles kandsid, nõukogude korda pooldama hakkaksid. Teine lugu oli lastega. Kui neile maast-madalast selgeks teha, kui tore on kehtiv kord, kui hea on elada kolhoosis, kui tublid ja targad on riigijuhid ning kuidas nad veel lapsi armastavad – siis jääb väike inimene seda juttu us-

kuma. Omal moel oli tegemist meie mõistes reklaamtekstidega, mis uute aabitsate kohustuslikuks osaks said. Kui varem oli kasutusel mitu erinevat aabitsat, siis vene ajale on iseloomulik "üks aabits korraga".

1949. a. ilmunud Ants Selmeti aabits sarnaneb pealtnäha iseseisvusaegsetega. Aga piltidel kannavad lapsed juba pioneerikaelarätte ja punalippe, kuid mitte veel venepärast koolivormi. Tekstid on suurelt osalt varasemast tuttavad. Esimest korda tehakse juttu kolhoosist, kus oleval "hea elada". Kaks aastat tagasi

Puhtuse hoidmise ja suure nõukogude kodumaa armastuse kõrval kinnitatakse, et "pioneer ei sõima, ei suitseta, ei joo."

(1947) soovitati talupidajatel suhteliselt leebelt kolhoosidesse astuda. Aabits ilmus aastal, mil märtsikuisest Siberisse küüditamisest hirmul talumees vastumeelselt kolhoosi astus. Jutt "Meie kodumaa" ei kõnele enam Eestist, vaid kinnitab, et "Meie armastame oma suurt kodumaa – Nõukogude Liitu." Lenini ja Stalini piltide all on ohtrasõnaline tänu neile hoolitsuse eest.

Kohustuslikus korras ning veelgi sihikindlamalt ülistatakse võõrvõimu Leida Altoa ja Helle Raigna aabitsates, mis ilmusid 1952. ja 1956.a. Need on pealtnäha väga sarnased, aga lähemal vaatlusel oluliste erinevustega. Erinevuse põhjustas J. Stalini surm (1953) ja seega isikukultuse lõpp. Kohe kadus ka tema pilt aabitsast ning suuresõnalised tänu- ja kiidukõned "suure juhi ja õpetaja" aadressil. Enam ei õpitud nääripeoks laulu Stalinist ja "Minu Moskvast". Pildid ja jutud Leninist ent jäävad aabitsa kohustuslikuks osaks.

Aabitsa teises pooles esineb sihilikult tihti vene nimesid. Tiina ja Dunja on korrapidajad, Peeter ja Boris käivad loomaaias ning Salme ja Šura on head sõbrad. Senisest enam näeme pildidel tehnikat ja linnaolustikku. "Terastakk" künnab põldu, laev merelaineid, rong tormab kodumaa avarustesse, kaevur puurib sütt lahti, ümarate nurkadega "Pobeda" veereb suurlinna tänavatel. Pildidel kujutatu on pigem Venemaale kui Eestile omane.

Samad autorid, Altoa ja Raigna, tegid 1959.a. uue aabitsa. See erineb eelmistest nagu päev ööst ning meenutab tundetoonilt ja iseäranis piltide poolest (ill. S. Väljal) eestiaegseid. Riigijuhtide portreesid enam ei ole. Kolhoositeema on juttudest kadunud. Vaid pildil näitab teeviit, et kolhoosini "Võit" on 1 km. Siin ei kiideta head elu suurel kodumaal ega tänata selle eest ühtki nõukogude võimukandjat. Sula ajaks (60ndad) kutsutud aastad andsid võimaluse poliitikat lapse esimesest õpperaamatust suuresti välja jätta. Oktoobripühade teemat ei saanud küll täiesti vältida. Kadunud on varasem pealetükkivus. Oktoobripühade kontserdilaval näeme saabastega kassi ja jääb mulje kenast lastepeost. Aabitsas on esmakordselt kuuepildilised seeriad, mis vaatamata jutumulli puudumisele meenutavad koomiksit.

Selle aabitsa järgi õpiti lugema 15 aastat. Siis tegi Loreida Eisen 1974.a.

Enam ei õpitud nääripeoks laulu Stalinist ja "Minu Moskvast".

uue, mis omakorda tosikond aastat kasutusel oli. Üle pika aja ehib kaant jälle kuke pilt. Aabitsas on nüüd üks teema, mida üheski varasemas pole olnud. Nimelt liiklus ja liiklusohutus. Olukord linnatänavatel oli muutunud nii ohtlikuks, et õiget käitumist tuli õpetada juba maast-madalast.

Aabitsa puhul torkab silma, et autor peab töö tegemist hästi oluliseks ja kõneleb sellest juba tähti õppivale mudilasele. Ka õppimine on töö. Terve pere kiirustab hommikul ametisse. Talitüsi jätkub ka siis kui tööpäev läbi. Koguni loomad on hästi töökad: tuhatjalgsel on pesupäev, oravaema muudkui töötab ja töötab, sipelgatest rääkimata. Jälle on aabitsas jutukesi Leninist, kes lapsena olnud usin õppija. Oktoobrilastest ja oktoobripühadest tehakse taas rohkem juttu.

Siis ilmub 80ndate keskel hoopis uueldiline aabits, mille autoriteks Lilian Kivi ja Milvi Roosleht. Nemad alustasid lugema õpetamist mitte tähtedest, vaid häälikutest. Sellise õppeviisi nimi oli noobimeetod.

Aabitsa alguslehekülgedel ei näe ühtki tähte.

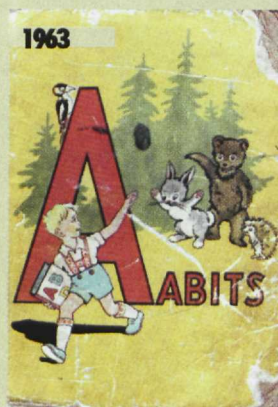
On palju pilte ja häälikuskeemid nende juures. See aabits anti küll välja nõukogude ajal, aga selle järgi õpiti ka uue iseseisvusaja (1991) alguses. Juttude vähesus ja poliitiliste teemade vältimine tegid kohandamise lihtsaks. Ehkki aabits oli sobilik, eeldasid muuted ühiskonnas uute aabitsate koostamist.

Saabus taas aeg, kui võis valida, millise aabitsa järgi lugema õppida ja õpetada. Olgu mõned neist siin nimetatud. 1994.a. ilmus Mare Müürsepal ja Peeter Viisimaalt koomiksilaadne hiir Huberti aabits, milles hiirelapsed lugema õpivad ja kasutavad selleks igasuguseid tekste meid ümbritsevast maailmast. Nad käivad teatris, metsas, tänaval, poes, turul, muuseumis, surnuaias (!) ja mujal ja muudkui loevad.

Noobiaabitsa autorid tegid 1997.a. uue, milles sekeldavad keraelukad Palli ja Mulli.

Õpetajatele ja lastele meeldis kohe Leelo Tungla, Eha Hiiepuu ja Edgar Valteri aabits (aastast 1997), milles loomalapsed ning päkapikud Anna ja Aadam koolis käima hakkavad. Lugema õpitakse nalja ja lustiga.

2005.a. astus selle aabitsa kõrvale Jaanus Vaiksoo, Sirje Toomla ja Kadri Ilvese aabits, milles teglastek neljalapse-

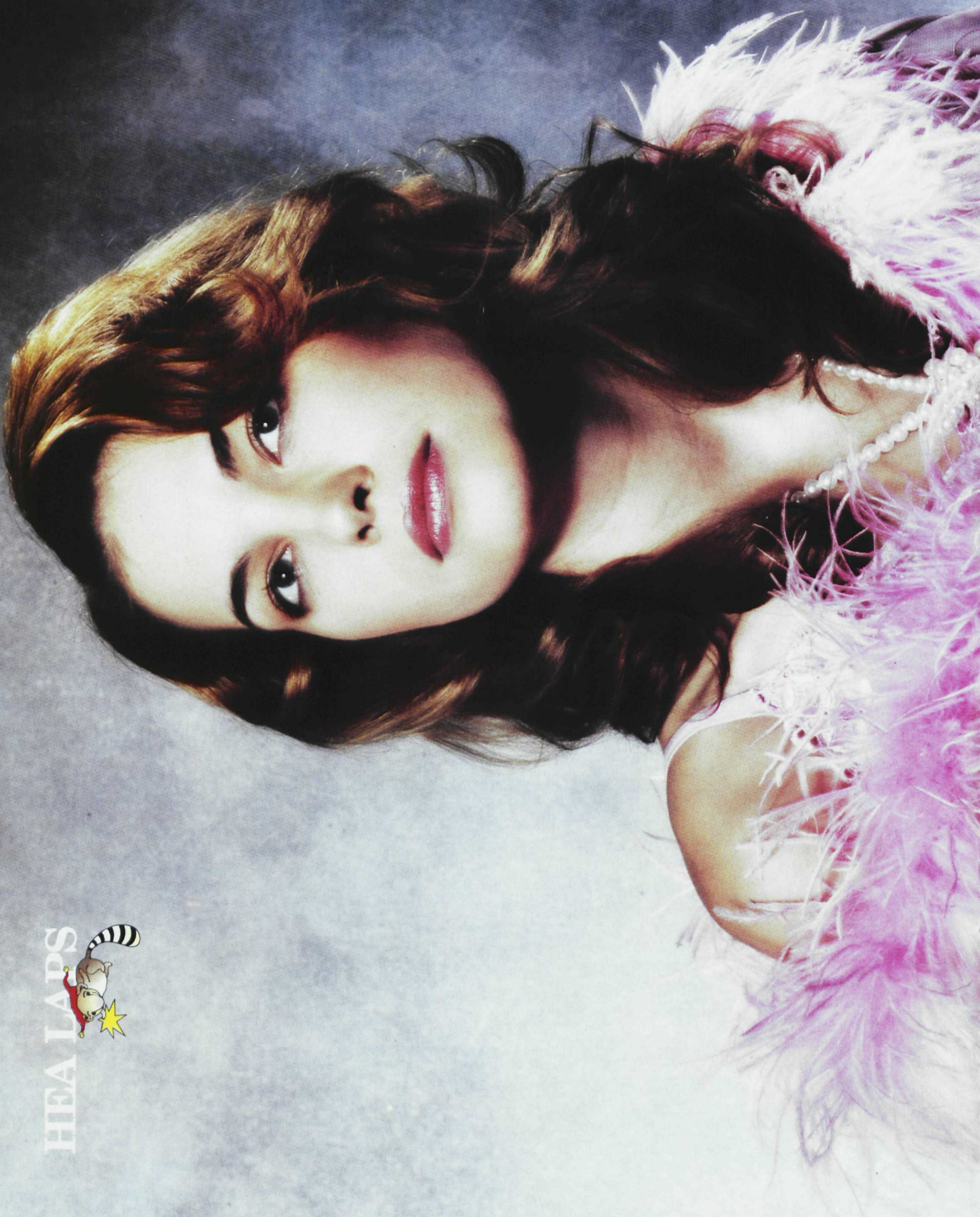
line pere ja onu Heino oma puudliga. Ka see õpperaamat on juba palju sõpru leidnud.

Tänased aabitsad eeldavad, et lastele on tähed juba enne kooli selged. Et päris kindlasti pole kõik lapsed tarkuse poolest ühepikkused, siis pakub aabits nüüd igal leheküljel jõukohast lugemist nii algajale kui edasijõudnule. Eesti aabitsad on muutunud ilusateks ja huvitavateks ja õpetavad kirjatarkuse kõrval veel nii mõndagi head..

The Offspring

Foto: Bulls Press

HEA LAPS

Liisi Koikkonen

HEA LAPS

Kirjanurk

Tere jälle, sõbrad!

Kuulutame nüüd välja detsembrinumbris alanud võistluste võitjad. Tallinna, Põhja-Eesti, Pärnu- ja Läänemaa lapsed saavad oma preemiad kätte **Kullo Lastegaleriist (Kuninga 6, Tallinn), Tartu- ja Jõgevamaa laste auhinnad toimetatakse O. Lutsu nim. Raamatukogu Lasteosakonda (Kompanii 3/5, Tartu), idavirumaalased saavad preemiad kätte Jõhvi Keskraamatukogu lasteosakonnast (Jõhvi, Rakvere t 13a, tel. 3370336). Kellel on muid soove, neil palume toimetusse kirjutada, helistada või meilida.**

Teie Triibu-Liine

Suure legokarbi määras loos **HANS ANNISTELE** Põltsamaalt ja **LARS SOONVALDILE** Tallinnast, väikesed karbid võitsid **KÄRT LAINE** Hinost, **TANEL RISTALU** Pärnumaalt, **TORMI SÖBER** Tartust ja **HERMAN ARTUR HÄRK** Valgast.

BARBINDUSE PEAAUHINNAD –

Pegasuse nukud – saavad **ELLEN ANETT PÖLDMAA** Simunast ja **LIISA VESKIMÄE** Tartust. Barbied võitsid **KATRIN PENT** Vilustest, **MARJALIISA PALU** Tartust ja **TRIIN VALDMAA** Jõgevast. Raamatud saavad **LOUISE-MARGARETH ALVET** Pärnumaalt, **SIIM NIINELAID** Simunast ja **ELIS RUUS** Elvast.

Ristsõna-auhinnad võitsid **KRISTIINA VESKIMÄE** Paidest ja **MARILII MAAMÄGI** Rakverest.

Tere! Olen 14a lahe pliks. soovin leida kirjasõpru (poisse) vanuses 14-16. Olen tumeda peaga lõbus ja vahva tüdruk. Hobideks on ujumine ja laulmine ja vahel ka teen ise tantse. Kirjutage ratesse, minu kasutaja on: **niikum.** Ootan kirju!

Tšauski! Ma olen 12a. tüdruk Pärnust. Mulle meeldib kunst ja kehaline. Sooviksin tutvuda 12-13a plixide ja poistega. Vastan igale kirjale. Minu aadress on **Paikuse EPT 14-11, Pärnu mk 80046.**

NIMI: Leili Semjonova
HÜÜDNIMI: Pisike Nõid, Maimu
SÜNNIPÄEV: 23. aprill 1990
OLEN: lõbus brünett tüdruk, kellega koos igav ei hakka
LEMMIKFILM: "8 miili"
LEMMIKLOOM: koer ja tiiger
LEMMIKBÄND: Eminem, Toe Tag, Smilers, Terminaator jne
LEMMIKLAULJA: Eminem
LEMMIKRAAMAT: "Kuidas elad, Ann?"
MEELDIB: koos heade sõpradega olemine; muusika kuulamine
EI MEELDI: öelus, ülbitsimine
SOOV: Saada 13 – 18a. kirjasõpru, kes viitsivad kirjutada
ADDRESS: Tõnsi 4-1, Paadremaa sjsk, Pärnumaa 88202

NIMI: Jane-Ly Saliste
TÄHTKUJU: Kalad (sünnipäev 15.03.1987)
LEMMIKLOOM: kass, jänesed
LEMMIKTEGEVUS: kodus olen ja kuulan muusikat
LEMMIKBÄND: Nexus, CoolD
LEMMIKAASTAAG: suvi, kevad
LEMMIKSARJAD: "Natalja", "Milagros", "Kodus ja võõrsil"
LEMMIKFILM: "Üksinda kodus" 1, 2, 3
LEMMIKMUUSIKA: kõik on hea muusika
KOGUN: kleepse, postreid, pilte ja kõike muud
KODUNE ADDRESS: Jane-Ly Saliste, Jõgeva linn, Jõe 7-5, 48305
SOOV: Ootan igas vanuses kirjasõpru!

100%vastan kõigile!

NIMI: Louise-Margareth Alvet
HÜÜDNIMI: Luise, Luisekas
VANUS, TÄHTKUJU: 12 (varsti)/ Kalad
LEMMIKTEGEVUS: raadio kuulamine, kirjutamine ja lugemine
LEMMIKLOOMAD: peaaegu kõik
LEMMIKBÄND: Green Day
JUUSTEVÄRV: tumeh blond
SILMADE VÄRV: sini-rohekad
LEMMIKLAULJA: Lenny Kravitz (käisin ta kontserdil)
TELEFON: 59016252 (vastamata kõnedele ei vasta)
KOGUN: kleepse, postreid, plakateid ja Green Day pilte
ADDRESS: Pärnu, Are v, Tabria k 87302
SOOV: Saada 11 – 13a. kirjasõpru ja pliiiz saatke mulle Green Day pilte! Ja muide – ma teen võtmehoidjaid – ilusaid, moekaid ja värvilisi. Saatke kiri või helistage!

Tere kõigile! Nimelt kogun Stiina kleepse. Tahaks kellegagi neid vahetada. Kirjutan numbrid, mis mul olemas on: 1 – 27, 30 – 34, 37, 40 – 44, 46, 47, 50, 52, 53, 54, 58 – 65, 68 – 75, 79, 80, 81, 82, 85, 89, 90, 91, 93, 95, 99. Ja loomulikult on mul teile ka Stiina kleepse. Ainult andke teada mis teil vaja on: **P JANNE HIIELAID;** Pikk 9. Kiltsi, Väike-Maarja v., Lääne- Virumaa 46201. E-post: janks5musii@hotmail.ee.

NIMI: Maarja
HÜÜDNIMI: Mammu
ADDRESS: Tamsalu mnt 2-3, Väike-Maarja 46202, Lääne- Virumaa
TELEFON: 53478995
KOOL: Väike- Maarja Gümnaasium
KLASS: 4a
SÜNNIPÄEV: 25.04.1995
VANUS: 10
RATE: belli9
E-POST: Maarja.maarja@mail.ee
MSN: maarja96@hotmail.com
LEMMIKBÄND: Vanilla Ninja, Nexus
SOOV: leida kirjasõpru!

Algab VIII Nukitsa konkurss!

Veebruaris 2006 kõik hääletama kodumaiste lemmikraamatute poolt!

Konkursi eesmärk on jõuda selgusele,

- kes on kahe viimase aasta parim eesti lastekirjanik
- kes on kahe viimase aasta parim eesti lasteraamatuillustreer

Hääletada saab elektrooniliselt Eesti Lastekirjanduse Teabekeskuse kodulehel <http://www.eltk.ee> või täites hääletusedelid lähimas raamatukogus.

Konkursi tulemused tehakse teatavaks pidulikult lõppüritusel 1. aprillil 2006 Tallinna Raekojas. Sinna kutsutakse ka 101 hääletuses osalenud last, kes valitakse loosi teel.

Sõbrapäeva

Kas tead, et sõbrapäeva juured ulatuvad isegi kristlikest jõulupühadest kaugemale?

süda

Varem kui jõulusid, peeti Rooma Impeeriumi päevadel Faunuse ja Juno auks 14. veebruari kui armastuse päeva. Veebruari alguses ei näita meie põhjamaine ilm veel kevade märke, küll aga hakkas Itaalias just siis loodus tärkama, lindudel saabus aeg endale paarilisi valida.

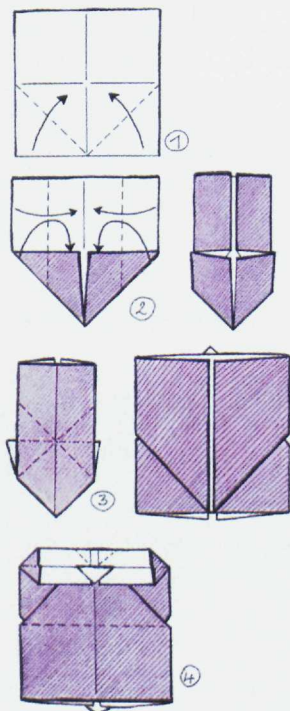
Tähtpäeval oli omal ajal teine nimetus, valentinpäevaks hakati seda kutsuma kesk-aegse pühaku järgi.

Nagu kõikide tähtpäevade kommete puhul, nii on ka valentinpäeva tähistamisel olnud erinevaid traditsioone – noormeestel neidude nimedega paberilehtede tõmbamine korvist ja jagamine noortele meestele, kinnaste kinkimine ja palju muud. Tänapäevani on püsinud sellele päevale omane romantiline olemus. Kingitakse punaseid roose ja “südamlikku” šokolaadi, saadetakse südame ja pesa tegevate linnukestega kaarte, tihti ka ilma nimeta. See komme kuulub vaid selle päeva juurde!

Oma volditud süda peaks sooja tunde tegema igaühele ja las vähemalt sõbra-

päeval olla kõik natukene rohkem lähedased ja sõbrad kui muidu kesk argipäeva ruttu.

Südamete tegemiseks võta ruudukujuline paber. Selleks sobib värviline paber, meeolukas on ka temaatilise mustriga kinkepaber.

1. Pane paber lauale, värviline pool vastu lauda. Voldi keskjooned ja alumised nurgad keskele kokku. Seejärel voldi küljed keskele kokku ja tee lahti.

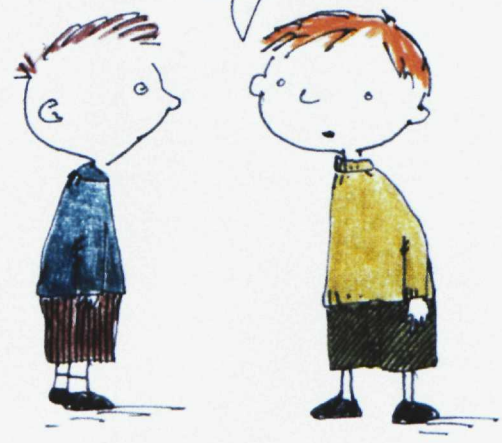
2. Voldi joonisel näidatud nurgad keskjoonele töö sisse.

3. Keera töö ringi ja voldi kaks näidatud diagonaali. Voldi jälle sisse kaks kolmnurka mööda tekkinud diagonaale keskjoonele.

4. Voldi kogu töö ülemine osa 1 cm laiuselt enda poole ja siis voldi pool tagasi üles. Südamekaarte tegemiseks voldi näidatud kolmnurgad. Tugijalg voldi jooneni, poole tööni.

Sõbralikku päeval!
Gled Airiin Saarso,
Tallinna Audentese Erakooli direktress

MIKS SA ARVAD, ET MEIE KÜLMKAPIS ELAB KEEGI?
 EMA KOGU AEG

meeste kübar

Udo
 linn Lõuna-Eestis
 ahas

hõbeda sümbol
 sülg
 spordikool

piirkond
 rooma number 999
 ese
 Linda

madal meeshääl
 tantsupidu
 tonn

sina
 ... Angeles
 maailma-jagu

2 x täht keelav sõna koerale		väike ablas kala Lõuna-Ameerika jõgedes 7. noot						
					10-haarmeline mereloom (peajalgne, söödev) pikasabaline lind kitsas			
	tema Ulla rõivaese						moslemite jumal pagaritoode ja muinasjutu tegelane	meeter ratturi või ratsaniku iste
		siug limane söögiseen kangekaelne loom						
luuletaja ehk ... maitseaine					Avo; Tiiu 4 x täht sekund			
		auto, mis sõidutab raha eest Süd-Ost				väikeplaneet; kreeka armastusejumal tahke vesi	Gotlandi saare eestikeelne nimi Diana Küllli	
			leopard tärkav vill, noored kõrrelised sirgjoones külmrelv püssi otsas Anne		Ilmar tegelane anekdootides Äripäev			
							liiter volt	
keha-kultuur laupäev	aktsia-selts							üks nädalapäev

Ristsõna koostas Ilmar Trull

Parimatele lahendajatele muusikaline auhind!

Hingetohter annab nõu

Tere!

Tunnen juba ammu, et mul oleks **professionaalset abi tarvis**, aga ma ei tea, kuhu pöörduda ja mis täpsemalt mind aitaks. Olen noor inimene, käin gümnaasiumis, väliselt tundub minuga kõik hästi olevat ning seda kõik mind ümbritsevad inimesed ka arvavad. Tegelikult on aga **sisemuses kõik nii katki**, sassis ja pea peal, et mul hakkab öudne, kui teadvustan, milliseks mina ja mu elu on muutunud. Püüan otstast alata ja mingi väikese ülevaate anda.

Põhikooli viimastes klassides olin suurte püüdlustega maksimalist, tahtsin kõike teha hästi, tahtsin targaks ja intelligentseks saada. Mul oli palju hobisid ja huvisid. Rabasin ja rabelesin vist isegi rohkem, kui tegelikult kanda oleks jõudnud. Midagi otseselt ei olnud halvasti, mul oli palju semusid. Hinges aga olin üksi-üksi ja... ma ei teagi, ei ole välja suutnud mõelda, mis see täpselt oli, mis hinges painas. Olin hästi emotsionaalne laps, samas küllaltki ebastabiilne ja ebakindel, kõike elasin tohutult läbi ja endasse. Lugesin palju, vaimustusin kõigest, mul olid suured unistused ja ideaalid. Selleaegseid päevikuid lugedes on seal aga läbivaks teemaks see, kuidas ma enam ei jõua kõike taluda, kuid midagi pole parata, kuhugi pole põgeneda ja tuleb edasi minna. **Kuni ma enam ei jõudnud**. Tekkisid ärevushäired, igas pingelisemas olukorras hakkas kõrvus kumisema, hingata oli raske ja sees kees öudus ja paanika. Keskkooli minnes käisin mõnda aega psühhiaatri juures, söin ärevushäirete ja depressiooni vastu antidepressante ja selleks ajaks see ka aitas. **Nüüd olen aga teises äärmuses**. Olen kasvatanud endale kaitsemehhanismi: kuna iga asi, mis veidigi tugevamaid tundeid tekitab, põhjustas ärevust ja painet, harjutasin ennast kõigele ükskõikseks jääma. Ise ei saanud arugi, mis muutub, näis, et ärevust on vähem ja saan paremini hakkama, tegelikult aga lülitasin end kõigest ümbritsevast aina enam välja. Nüüd olen selles saavutanud omalaadse "täiuse": ükskõik, kui väga tahaks, ei suuda ma mitte midagi tunda. **Elan täielikult nagu klaasi taga**, mitte millestki ei suuda vaimustuda, kurbust või rõõmu tunda. Mõistus ütleb, et muusika või raamat on hea, hinges aga ei liigu mitte miski. Ei suuda teha midagi, mis pingutust või keskendumist nõuab. Kui vanasti rabelesin hommikust õhtuni, käib mul nüüd mõnikord isegi toa koristamine üle jõu. Väldin täielikult kõike, mida tegelikult armastan: ei suuda kätte võtta raamatut, minna koos teistega teatrisse, sest kardan mõlemat, nii seda tühja ükskõiksust kui vastasel juhul mind tabavat ärevust. Mäletan seda suurte unistuste ja ideaalidega last nagu võõrast, ei suuda taibata, kuidas kõik kaotanud olen, **millisse uskuda ja mille nimel elada**. Väldin uusi olukordi, kohti ja inimesi, **kuigi tegelikult igatsen** neid üle kõige. Suhete sõlmimisega on mul kogu elu raskusi olnud, lasen väga väheseid endani, enamikule olen lihtsalt tuttav, kellega

Pildi tegi Kirke

vaid mõnest vajalikust asjast, koolist rääkida ja kes siis ruttu minema kõnnib. Tunnen enamasti end üleliigse rumala veidikuna.

Rääkida oleks veel palju, see ei ole pooltki veel ülevaade mu probleemidest, muud ma aga praegu ei soovigi, kui teada, kuhu ma peaks edasi pöörduma. Tablette olen juba süüdnud, kuid need ei muuda mu mõtlemis- ja käitumismalle. Aga miski ju ometi peaks natukenegi aitam! Aga mis nimelt?

Vastus

Mure- ja probleemikoorem on suureks kasvanud ja üksinda seda kanda ei jõua: üleõppimine, üksindus, sundhirmud, kapseldumine, kapsli all piisavalt suur murekatel ja suur kogum sellega seonduvat anti-rõõmu.

Esiteks. Ikkagi alustaksin emast-isast ja siis lähaksin **psühhiaatri jutule** – pihtimine (oma murede rääkimine) annab juba kergendust ja selle vestluse käigus saad endale ka mitmed asjad selgemaks. Tohter aga selgitab probleemi olemuse ning annab konkreetseid soovitusi olukorra parandamiseks. **Teiseks**, kõik oma olulised teadmised rakenda **töö- ja puhkerežiimi** korratamiseks. Puhkus taastab jõu. Õige (ka aktiivne) puhkus taastab rõõmsameelsuse. Korralik puhkus annab uue õpilusti. **Kolmandaks**, mõõdukalt alustada keha, vaimu ja hinge tugevdamist ja karastamist endale sobivate harjutustega. **Neljandaks**, tuleb endale oma elusihid veidi selgemaks teha. Kuhu purjetan? Kelleks tahan saada? Millised on minu tõelised huvid, et huvi ja elukutse moodustaksid suure ühisosa? **Viiendaks**, sõprussuhted tulevad ka omal ajal. Ja ka suhtlemist tuleb õppida.

Võibolla on vajalik teha väike paus õppimises? Paljusid on see hästi aidanud. Aga seda otsustab ikkagi tohter koos Sinuga.

soovinud kellegagi surnuaias kokku pörgata!

Mul oleks siis süda lihtsalt seisma jäänud. Kiirustasin tagasi-teele. Möödusin tühjast august, uuest hauast ja veepumbast. Jõudsin peateele. Vaatasin paremale ja vasakule. Jälgisin oma varju – et kas ka kõnnin ikka üksi või on mul seltsiline selja taha ilmunud... Peagi hakkas paistma väljapääs. Mõtlesin endamisi, et kui ma ometi saaksin siit ilusti välja, selle jubeda teekonna lõpp on nii lähedal... Igaks juhuks võtsin mobiili kätte.

Ja siis nägin, et väljapääsu ees on 3 meesterahvast. Ehmusin ning ei teadnud mida teha. Lähemale jõudes märkasin, et neid on hoopis 6. "No selge," mõtlesin, "eluga ma siit küll ei pääse." Ja ma olen selline argpüks, et selle asemel, et põgeneda või kellelegi helistada, kõndisin aina edasi. Mul oli häbi näidata, et ma kardan. Hirmuga avastasin, et mehi tuleb aina juurde, neid oli juba 12! Peast käis läbi 100 mõtet, et kes nad olla võivad – narkomaanid, vargad, mõrvarid, maffialiikmed jne. Ja ma ei julgenud ära joosta ega emale helistada, sest kartsin, et mult röövitakse telefon. Kui rumal minust! Telefon on asendatav, aga minu elu ei ole.

Parajasti siis, kui ma neist meestest südamevärinal mööduma hakkasin, võtsid nad kahekaupa rivi ning selgus et need olid sõdurid. Umbes 25 – 30 sõdurit oli tulnud surnuaeda – ma ei tea mida tegema. Vast mingid õppused. Milline kergendus ja pääsemise tunne! Kuigi mõni sosistas mulle hirmutades : "Buu!" Ja just sel momendil, kui ma sõduritest möödusin, helistas mulle ema, kes hakkas juba muretsema, kuidas ma sellises pimeduses kalmistul olla saan. Jooksin surnuaiast kiiresti välja ning tõttasin bussile.

Loodan, et ei pea sellist hirmu enam iialgi kogema, teinekord üritan kalmistul ikka päeval ära käia...

Anneli Orgusaar

Sinine sünnimärk (Ettevaatust, öudusjutt!)

Üks noormees kogus staaride ja teiste ilusate tütarlaste pilte. Ühegi tüdrukuga ei õnnestunud tal käima hakata, sest pärast esimest kohtingut ei vastanud need enam ta telefonikõnedele ega sõnumitele. Vist hirmutas neiusid suur must sünnimärk, mis asus noormehe lõua otsas.

Kord läks noormees läbi surnuaia ja nägi seal ühel haulal imeilusa neiu fotot. Ta võttis foto ja pani selle taskusse. Kalmistu lähedal oli kohvik ja noormees läks sinna kohvi jooma. Sisse astudes nägi ta ühe laua taga täpselt sellise näoga neiu, kelle pildi ta oli surnuaialt leidnud. Ta astus neiu juurde ja tegi sellega tutvust. Lepiti kokku, et kohtutakse homme samas kohas.

Kui noormees seda lugu oma vanaemale rääkis, ütles see, et kui pojapoeg kohtingule läheb, siis peab ta midagi maha pillama ja siis vaatama, mis värvi on neiu jalad. Kui neil on sinised jalad, siis tuleb kohe põgeneda, sest tegemist on kummitusega.

Noormees ei uskunud vanaema juttu, kuid järgmisel õhtul pilas ta igaks juhuks siiski kohvikus lusika pörandale. Ja mis te arvate: olidki neil sinised jalad!

Noormees pistis plagama, aga kummitus hakkas teda jälitama. Enne, kui mees ristteele jõudis, sai neiu ta kätte ja virutas talle vastu lõuga nii kõvasti, et ta minestas.

Kui noormees jälle teadvusele tuli, oli ta haiglas. Muidu polnud tal viga midagi, ainult et must sünnimärk oli läinud siniseks ja karvaseks. Sellest ei saanud ta elu lõpuni lahti.

Loo saatis Marika Mets Tallinnast

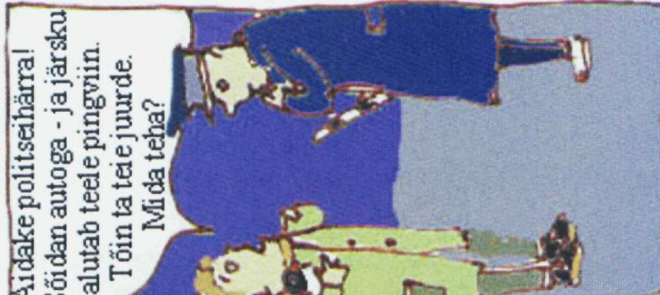
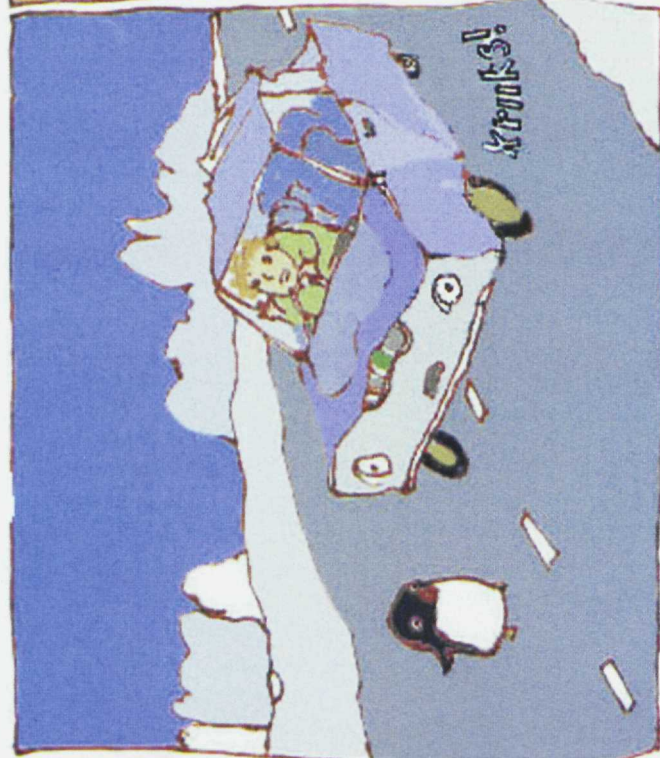
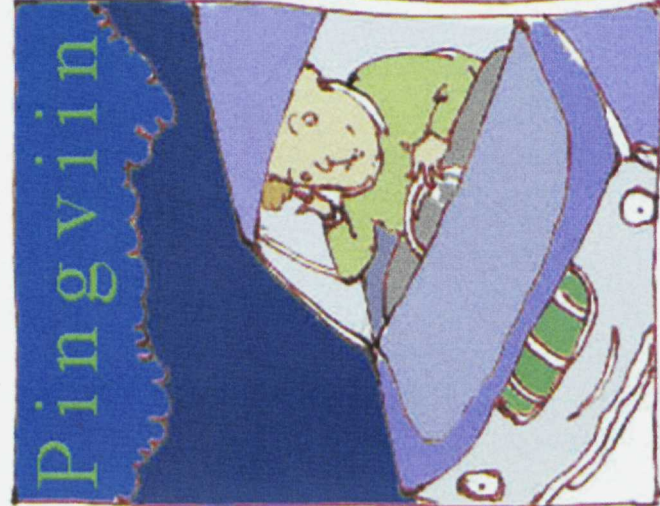
Kuna 17. novembril oleks minu kallis vanaisa saanud 70-aastaseks, tahtsime kogu perega surnuaeda minna. Et aga kõigil koos minna ei õnnestunud, siis läks igaüks talle sobival ajal. Mina jäin aga hilja peale.

Pärast kooli hüppasin ruttu kodunt läbi, võtsin küünla ja tikud ning kiirustasin bussile. Kell oli 16.00.

Teadsin, et kell 17.00 on juba kottpime ja lootsin, et jõuan surnuaeda enne pimedust. Bussis jäin veidikeseks tukkuma. Kui ma lõpp-peatuses silmad avasin ja bussist väljusin, pidin hirmuga tõdema, et kuigi kell oli "alles" pool viis, oli pimedusetund juba saabunud. Otsin kioskist oranži nelgi ja ruttasin surnuaia poole. Kaugelt tundus, et väravad olid suletud, kuid see oli kõigest silmapete – ukсед olid lahti. Mõtlesin endamisi, et nii, sisse ma nüüd sain – loodan, et välja saan ikka ka... Surnuaed oli pimedas tõesti jube. Üksikud põlevad küünlad ja laternad keset hirmutavat pimedust, mitmed väikesed metsa viivad rajad, tundmatud hauaplatsid... Kiirendasin sammu. Mõtlesin endamisi, et pean igal juhul täna vanaisa haulal ära käima, maksu mis maksab. Kuna olen väga fantaasiarikas inimene, siis üritasin oma mõistuse täiesti välja lülitada ning mitte mõelda luukerede, elavate surnute ja kummituste peale. Ja ausalt öeldes kartsin sel öösel pigem elavaid kui surnuid. Teame ju kõik, et pimeduse saabudes hakkavad tööle hauarüüstajad, kes varastavad kadunukeste haudadelt lilli, pärge, küünlaid ja kujakesi... Ja üks surnuaed võib teistelegi kurjategijatele olla väga sobiv kohtumispaik – pime, vaikne, keegi ei sega. Kui olin umbes pool teekonnast läbinud, keerasin kõrvalteele. Seal läks tõeliselt jubedaks, sest kõik hauad olid lähestikku ja koht oli üksik. Kõndisin siis mööda kitsast teerada haa poole ning märkasin, et hiljuti on valmis kaevatud uus auk ning kõrval oli veel värske lillepärjadega haud. Esiteks hakkasin pöndema selle uue augu pärast, sest äkki oli keegi seal sees? Teiseks lõin kartma värsket hauda, sest mu elav vanaema ütles kunagi, et uued hauad on tema arust kõige jubedamad – hing ei ole veel rahu leidnud ning rändab... Ma ei suutnud uskuda, et see kõik juhtub tõesti minuga. Mida ma ometigi teen kottpimedas surnuaias?

Lõpuks jõudsingi vanaema ja vanaisa hauale. Panin mõlemale küünlad põlema ning vanaisa hauaplatsile lisan lille. Istusin ja rahunesin veidi ning märkasin siis üht väikest väravat müüri sees. Mulle meenus, et seda hoitakse pidevalt avatuna ja et sealt viib tee metsa. Pabistasin, et äkki tuleb keegi sealt sisse ja ma mitte ei

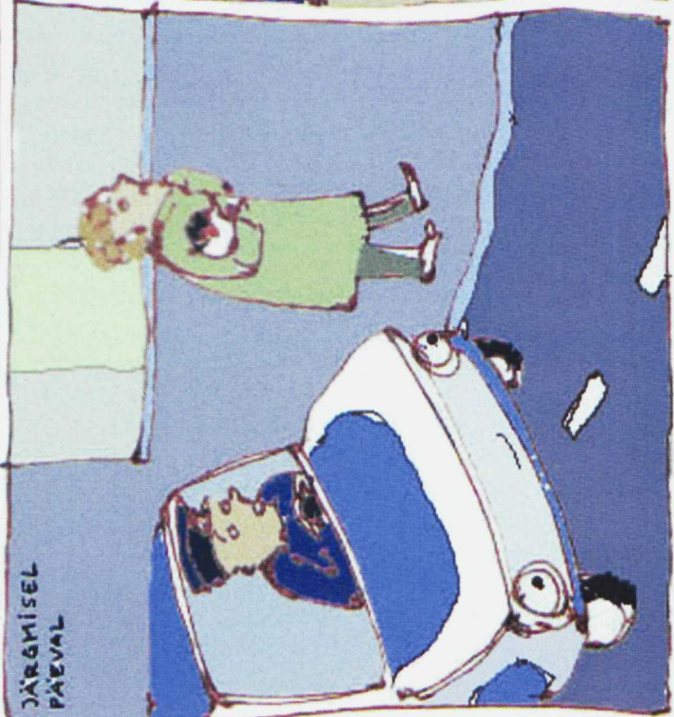
Pingviin

Aidake politseiäär! Sõidan autoga - ja järsku jalutab teele pingviin. Tõin ta teie juurde. Mida teha?

Kuulge - politseis ei ole pingviiniga küll midagi, peale hakata. Viige ta parem kohe loomaaeda!

Ikka jalutate pingviiniga, ma ju ütlesin teile, et viige ta kohe loomaaeda!

Ma viisingi ta eile loomaaeda. Täna mõtlesin, et viin ta kinno.

Hoidke alt, Varganäod!

Kristiina Kass

Eelmises osas:

Vilma ja Krista on sõbrannad ja klassiõed. Nad elavad ühes majas, Krista korter on täpselt Vilma oma kohal. Koolis antakse Vilmale ülesandeks ajalehest kuulutusi välja otsida ja tüdrukule satub silma reklaam valveseadmetest. Ajalehes on ka uudis kullaäri röövimise kohta.

Sama maja tüdruk Maarika mängib Vilma ja Kristaga lauamängu, aga teeb sohki ja tüdrukud lähevad tülli.

3. peatükk

Hääled ukse taga

“Ole siis pai laps!” ütles härra Nööp Vilmale ja tegi talle põsemusi. “Mine Krista poole või kutsu tema külla. Meil läheb üsna kaua.” Härra Nööp asutas end nimelt Siljaga teatrisse minema. Silja oli juba üheksateistkümnene aastane ja nii vanad võivad olla väljas nii hilja kui tahavad.

Vilma ei hakanud aega raiskama. Nii kui isa ja õde olid läinud, koputas ta harjavarrega kolm korda oma toa lakke. See oli Vilma ja Krista salajane signaal, mis tähendas “Tule siia!”

Minut hiljem heliseski uksekell.

“Kas mängime jälle ümbermaailmareisi?” küsis Krista. “See on ainult natuke kummis, aga muidu korras.” Ta pani mängukarbi Vilma lauale.

Aga Vilma raputas pead. “Ega eriti ei huvita. Eelmisest korrast jäi halb mälestus.”

“Okei,” oli Krista nõus. “Mida muud? Kas vaatame telekat?”

“Või hoopis meigime?” pani Vilma ette. “Isa kinkis Siljale uue meigikarbi. Seal on terve kaheksa lauvärvi, kuigi Silja ei kasuta muud kui ainult pruuni.”

See mõte meeldis ka Kristale. Tüdrukud ruttasid vannituppa, kus Silja oma meigikotti hoidis. Vilma võõpas algatuseks oma huuled punaseks ja Krista värvis ripsmed mustaks. Seejärel tupsutasid mõlemad silmadele lauvärvi ja pintseldasid põskedele puna.

Järsku tiris uksekell.

Vilma viskas pintsli kraanikausi äärele ja astus mõned sammud ukse suunas. Aga siis ta peatus ja vajutas sõrme huultele.

“See on kindla peale Maarika,” ütles ta vaikselt.

“Jep, või siis Maarika ema,” arvas ka Krista. “Ta tuleb kindlasti selle Maarika pluusi pärast lärmis lööma. Annab pesulakviitungi või käsib meil hoopiski uue pluusi osta.”

Vilma pööritas silmi ja noogutas. Mõlemad tundsid Maarikat ja ta ema küllalt hästi, et poleks olnud midagi imestada, kui neil oleks õigus olnud.

“Ärme tee lahti,” sosistas Vilma.

Uksekell tiris uuesti. Nüüd mitu korda ja kärsitul.

“Ta on vist päris tige kohe,” ütles Krista. “Minu poolest võib ta seal jaanipäevani seista.”

Trin-trin!

Seejärel tupsutasid mõlemad silmadele lauvärvi ja pintseldasid põskedele puna.

“Tal on gripp, aga see ei puutu asjasse. Ma lähen väga hea meelega teatrisse oma kalli papsiga!”

“Kas ta juba ära ei väsi?” sosistas Vilma. “Ta ju näeb, et kedagi pole kodus!”

Krista kortsutas kulme. “Aga äkki see ei olegi Maarika või ta ema. Äkki see on sinu isa?”

“Isal on võti. Miks ta uksekella laseks?”

“Võib-olla unustas võtme maha?”

See polnudki ju päris võimatu. Vilma otsustas ikkagi avama minna. Ta oli juba esikus, kui kuulis ukse taga häält.

“Õhk on puhas,” ütles võõras, kahe mehehääli. “Võime tööle hakata.”

Vilmal käisid judinad üle selja. Ta jäi seisma nagu soolasammas.

“Võime tööle hakata,” oli hääl öelnud. Mida, taeva päralt, ta sellega mõtles?

4. peatükk

Kadunud piletid

Härra Nööbi ja Silja auto vuristas rahulikult teatrimaja poole. Neil ei olnud kiire. Paistis, et nad jõuavad enne etendust veel tassikese kohvigi juua.

“Kas sa piletid ikka võtsid kaasa?” küsis Silja isalt. Isa võis mõnikord hajameelne olla.

“Loomulikult,” vastas härra Nööp ja patsutas mantli põuetaskut. “Siin nad on, võid muretu olla.”

“No tore,” ütles Silja. “Sinuga on vahva teatrisse minna!”

Härra Nööp heitis tütre poole kiire pilgu ja tegi grimassi. “Kas sa oled ikka kindel?” küsis ta kulmu tõstes ja muirates. “Kas sa mitte ei läheks teatrisse parema meelega selle Meelise või ... Margusega?”

“Markoga,” turtsatas Silja lõbusalt. “Tal on gripp, aga see ei puutu asjasse. Ma lähen väga hea meelega teatrisse oma kalli papsiga!”

Härra Nööp naeratas heameelest ja keeras auto parkimisplatsile. Nad olid kohale jõudnud.

“Kas jätame mantlid autosse, siis ei pea pärast järjekorras seisma?” tegi härra Nööp ettepaneku.

“Miks mitte,” nõustus Silja. “Aga vaata, et sa piletid kaasa võtad!”

“Piletid! Hea, et meelde tuletasid!” hüüatas härra Nööp ja torkas käe põuetaskusse.

Tasku oli tühi! Härra Nööp katsus kiiresti ka kõik teised taskud üle, aga tulutult.

“Paganama päralt!” kirus härra Nööp. “Ikka jätsin koju! Telefonilauale.”

Silja ohkas ja vaatas kella. “Kui me kähku teeme, jõuame ehk veel õigeks ajaks tagasi.”

“Hea, et sa vihane ei ole,” ütles härra Nööp ja käivitas jälle auto.

Kodutee ei võtnud kaua aega. Härra Nööp sõitis otse trepikoja ukse ette ja volksas autost välja. Ta pidi juba autoukse kinni lööma, kui ta pilk järsku midagi huvitavat tabas. Autoistmel vedelesid teatripiletid! Härra Nööp oli kogu aeg nende otsas istunud!

“Paganama päralt!” ütles härra Nööp uuesti. “Olen mina alles pudrupeal!”

“Pole viga,” vastas Silja. “Küll me jõuame.”

Härra Nööp võttis istmelt piletid ja ulatas need nüüd Siljale. “Parem on, kui sa need oma käekotti paned.”

“Vist küll,” noogutas Silja. Siis ajas ta kaela õieli, et koduaknaid näha. Köögis põles tuli.

“Äkki peaks järele vaatama, kas Vilmaga on ikka kõik korras?” muretses ta.

“Küll ta hakkama saab, suur tüdruk,” ütles härra Nööp. “Meil on nüüd tõesti kiire. Aga sa võid ju tee pealt helistada, kui tingimata tahad.”

Härra Nööp andis gaasi ja auto hakkas jälle teatri poole pörutama. Etenduse alguseni oli jäänud ainult kümme minutit. Hilinemine oleks olnud piinlik.

Silja tuhnis oma käekotis ja leidis mobiiltelefoni.

“Tean, tean,” ütles ta isale, enne kui too jõudis suudki lahti teha. “Võib-olla olen ma üleliia hoolitsev suur õde. Aga Vilma pole ju kunagi varem nii hilja üksi koju jäänud.”

Telefonist kostis kutsuv toon, aga keegi ei vastanud.

“Hmm,” imestas Silja. “Ei vasta. Ta on muidugi Krista pool. Äkki peaks sinna helistama?”

“Selleks pole meil aega,” teatas härra Nööp ja keeras auto vabale kohale. “Oleme päral. Aga nüüd peame küll jooksma!”

Neil ei olnud aimugi, et just sel hetkel oli Vilma parajalt plindris.

Tere, Hea Laps!

Kirjutan teile sellisest vastikust asjast nagu kehka tund. Meie klassi tüdrukute jaoks vähemalt on see nii, sest iga kord mõtleme, et ei tea, mida meie õps järjekordseks "tervituseks" leiutab. Tavaliselt ütleb ta: "Tahaks näha, mida meie paksukesed seekord välja mõtlevad!" või "Kas me beibekeste käed on ikka nagu keedetud makaronid?"

Ta ütleb seda kõva häälega, et poisid võimla teises ääres ka kuuleksid. Neil on muidugi väga lõbus olla, kui kuulevad, et "liigutage oma pekiseid pepusid, noored daamid!"

Tegelikult pole me mingid paksukesed, üks tüdruk on võib-olla natuke ülekaaluline, aga ega tema ka mingi "keedetud makaron" ei ole. Me lihtsalt ei talu selliseid ürgaegseid asju nagu näiteks rööbaspuudel taarumine või üle "kitse" hüppamine. Ainult Maret, kes käib kergejõustikutrennis, saab nende hüpetega kergelt hakkama, aga mina jään iga kord hirmust seisma, kui selle tobeda kitse juurde jõuan. Ma arvan, et õpetaja nõiub mind oma tigeda pilguga ära. Tahaksin saada kuidagi kehalise tunnist vabastuse, see on ühel tüdrukul olemas, kelle silmad on väga haiged. Oleme klassis seda arutanud, et teeks ükskõik mida, kui ainult kehalisest vabastuse saaks, eriti selleks ajaks, kui tunnid toimuvad sees, mitte staadionil.

Tahaks teada, kas teistes koolides on ka nii, et tüdrukuid kiusatakse kehka tunnis?

K. (12) Tallinnast

Triibu-Liine vastus:

Kulla K., kõigi koolide kohta ei oska ma muidugi täpselt midagi öelda, aga võimlemistunnist loobumine oleks Sinu vanuses küll suur rumalus! Küllap oled TV-st või raadiost kuulnud või lehtedest lugenud, et **laste ülekaalulisus** on muutunud lausa ülemaailmseks probleemiks.

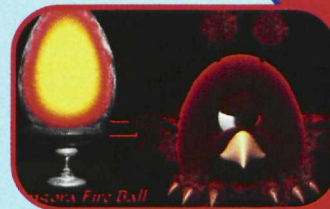
Sellega ei taha ma üldse väita, et teie klassi tüdrukud on paksud või "pekise pepuga", aga kuna kirjutad, et ainult üks piiga teie hulgast käib trennis, siis võib oletada, et **liikumist** on teie kõigi elus hirmvähe. Bussi või autoga kooli, samamoodi tagasi – hiljem istud kirjutuslaua taga koolitöid tegemas, arvutis "surfamas" ja mängimas, seejärel televiisori ees filme vaatamas – nii need päevakesed üksteise järel kaovad!

Veel kümnekond aastat tagasi liikusid lapsed väljas mitu-mitu korda rohkem kui praegu: kooli mindi jalgsi, jalgrataste või suuskadega, enamjagu mängu toimus õues, samuti aidati vanemaid põllul ja aias... Praegu on vähestel lastel aega, võimalust... ja tahtmistki nii palju liikuda ning kaloreid kulutada.

Liikumine on kehale kasulik töö, mis ei lase üleaaruseid energiakuilaid rasvavarudena tekkida, samuti vajavad liikumist vormis ja normis püsimiseks meie lihased – sealhulgas süda.

Kehalise tunnist viilimisest pole mõtet unistada: niigi on koolima-
 ja vähe liigutamisevõimalusi, püüa siis võimlemistunnist lusti leida!

Kui aga õpetaja teile tõepoolest jätkuvalt solvavaid märkusi teeb, siis püüdke temaga sel teemal juttu teha – kui ise ei julge, siis rääkige probleemist klassijuhatajale. Võib-olla võimlemisõpetaja ise ei aimagi, et oma pilamisega teid solvab? Mõned täiskasvanud peavad ennast naljahammasteks, kes armastavad kõige üle nalja visata, mõtlemata sellele, et lastele võivad nende naljad solvavad tunduda. Koolis peaks olema ühtviisi mõnus olla nii lastel kui ka pedagoogidel ja laheda õhustiku loomine sõltub mõlemast poolest. Ehk annab asja arutada?

Tere!

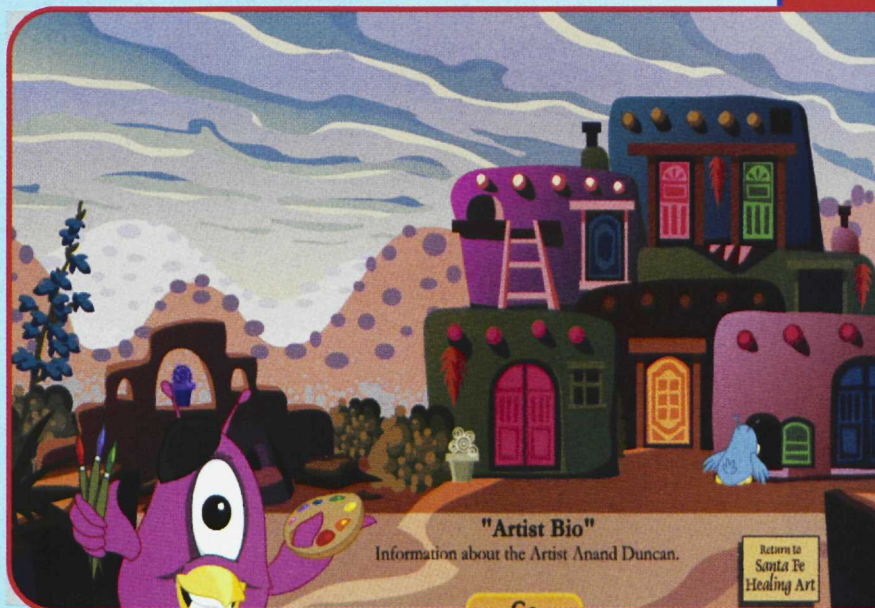
Kirjutan teile oma lemmikutest – plenda-hootsides

Kes on plenda-hootsid? Plenda-hootsid on väikesed, armsad linnukesed või loomakesed. Nad ei ole just väga levinud, aga mõni ikka teab neist üht-teist. Nad on umbes nagu furbyd, aga mitte päris. Nad ei näe enast ja nad arvavad, et kõik maailm on nemad ise ja sellepärast armastavad ka kõike. Võib-olla ei leidugi seepärast ühtegi halba plenda-hootsit...

Kui näed taevas virmalisi, on võimalik, et see on hulk plenda-hootse. Nende nägemiseks on vaja Plenda-prille.

Kui tahate näha multikat plenda-hootsides (inglise keeles), siis vaadake seda leheküljelt:

<http://www.santafehealingart.com/snootbottoms.html>

"Artist Bio"

Information about the Artist Anand Duncan.

Return to Santa Fe Healing Art

NB! Palun aidake mul tõlkida plenda-hootsides tutvustust inglise keelest eesti keelde!

Teksti saate minu kodukalt. E-mail: vnz1@hotmail.com

Natuke linke:

Minu kodukas plenda-hootsides (poolik):

<http://www.freewebs.com/plenda-hoots/index.htm>

Ametlik plenda-hootsides lehekülg:

<http://www.santafehealingart.com/plenda-hoots.html>

Saatke tõlge e-mailile: vnz1@hotmail.com

Plenda-hootsides fänn Helen

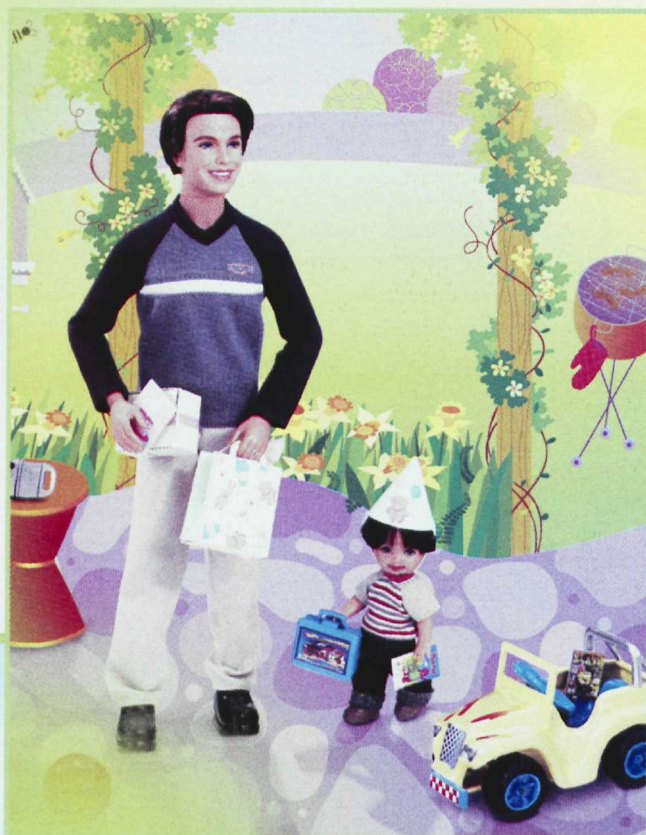
Sõber paneb silmad särama!

Küll oleks elu kurb ja igav, kui meil sõpru poleks! Isegi siis, kui su parim sõber on parajasti kusagil kaugemal, läheb süda soojaks, kui meenub, et ta on olemas!

Hea sõbraga võid jagada muresid ja tema rõõmustab siiralt kõigi su õnnestumiste üle.

Vanarahvas ütleb aga, et munadki veerevad vahel pesas üksteise vastu, ammugi siis inimesed! See tähendab, et vahel võib ka parimate sõprade vahel tekkida tülisid ja pahutamist. Kuidas riidu lõpetada? See on tõeline kunsttükk, mida siiski päris paljud lapsed tunnevad!

5. märtsiks ootame teie kirju ja joonistusi teemadel "Millest tekivad tülid?" ja "Kuidas riidu lõpetada?" Parimatele auhinnaks Kenid Rimonnelt!

Sõprus

Sule silmad ning kujuta elu inimesteta kes kallid

See oleks hall kõle üksik ning eelkõige rõõmuta ei sarnaneks see elule

Sõbrad hoiavad sind kui sul on raske aitavad jalule kui oled langend

Rõõmsaimad hetked oled veetnud nendega oodates uusi teades et need tulevad

Sõprust tuleb hoida elu hinnaga sule silmad ning kujutle rõõmu Sul on sõbrad

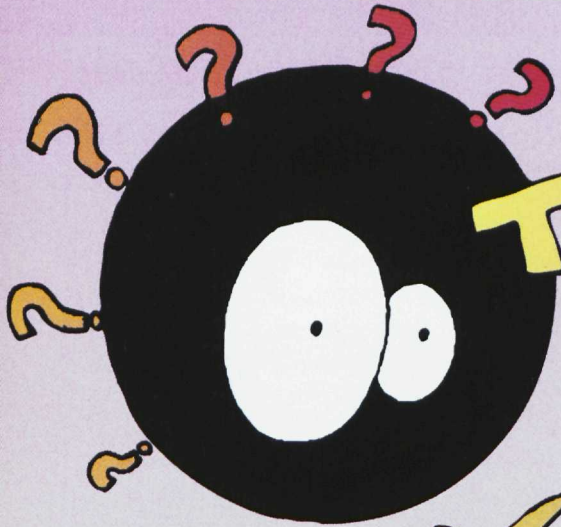
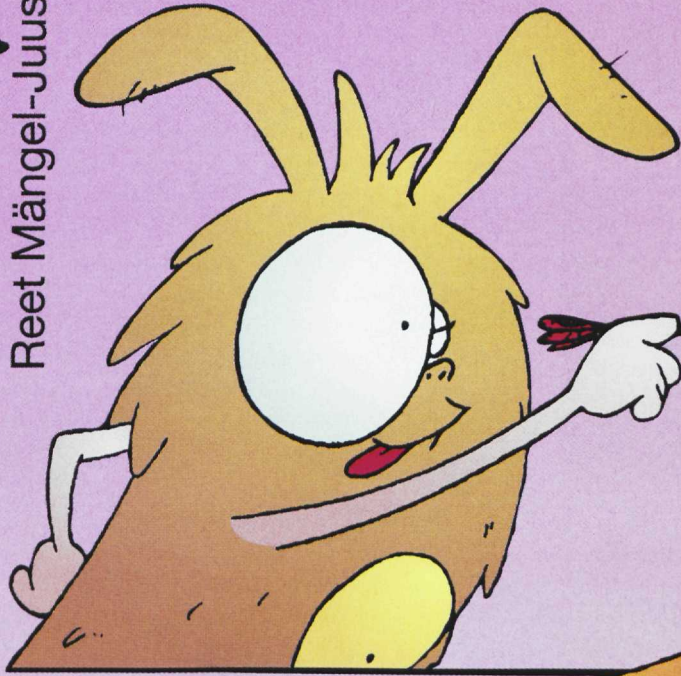
Mari-Liis Riives
Kambja Põhikoolist

Barbie®

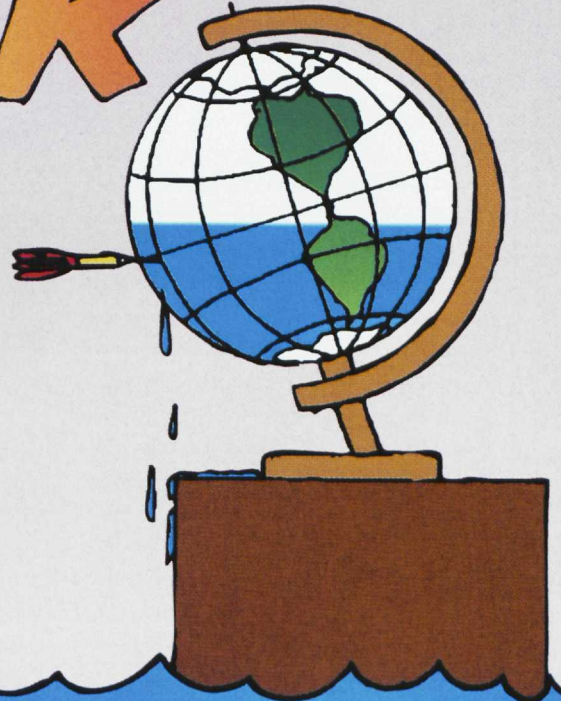
Maaletooja: **RIMONNE**

CSIOR

Reet Mängel-Juuse

TILK TILK
TILK TILK
TILK

The Offspring lõi läbi tahtejõuga

Kui The Offspringi loojad 1984 alustasid oma esimese bändi Manic Subsidal tegemist, siis olid nende muusikalised teadmised ja oskused allapoole arvestust: kitarrigi plõnnisid nad vaid ühel keelel. Bändile pani aluse Bryan "Dexter" Holland sel lihtsal põhjusel, et teda ei võetud San Francisco Lennukooli vastu ning ta pidi asuma õppima mikrobioloogiat. Dexter ja Greg olid suures vaimustuses tollastest punkbändidest T.S.O.L. (True Sounds Of Liberty) ja Adolescents ning seega tahtsid nad ka ise punkmuusikuteks hakata.

Dexteri ja ta sõbra Greg "K" Krieseliga löid kampa esiotsa ka laulja Doug Thompson ja trummar Jim Benton – kumbki ei pidanud siiski bändis kaua vastu ja trummipulgad haaras oma kätte James Lilja. 1985 ühines bändiga Kevin „Noodles“ Wasserman – mees, kes tollal sellest kambast ainsana oskas kitarrimängida ja kes oli ainsana üle 21 aasta vana. Bändile anti uus nimi – The Offspring. Trummar James Lilja otsustas 1987 bändist lahkuda, et oma harrastust täiendada, ning teda asendas 16-aastane trummimees Ron Welty. Samal aastal ilmus The Offspringi esimene vinüülsingel "I'll Be Waiting"/ "Blackball", mille tegemise juures läks kõvasti vaja tahet ja leidlikkust: raha oli noortel muusikutel nii vähe, et nad otsustasid plaadiümbrised ise kokku kleepida, et iga plaadi pealt 25 sentigi kokku hoida. Õnneks oli neil palju sõpru ning 1000 singliümbrist valmisid lõbusate talgute käigus. Oma esimese plaadini jõuti alles 1989. aastal, ning see kandis bändi nime – "The Offspring". 1992. aastal anti välja teine album "Ignition", millelt on kõige tuntumaks saanud "Session". Müügiedu oli plaadil aga üpris kesine.

1994. aasta osutus aga The Offspringi jaoks murranguliseks: meestel oli juba seda võrd palju muusikuoskusi, et nad said hakata oma stiili arendamisega ning plaat "Smash" sai kiiresti noorte seas väga po-

piks. Kuulsaimaks sai sellelt plaadilt lugu "Self Esteem", ning kuna meeletu müügiedu julgustas plaadifirmatki bändist lugu pidama, siis toodi laonurkadest välja ka sinna seisma jäänud "Ignition". "Smashi" on tänaseks müüdud juba üle 11 miljoni eksemplari! Seni üsna varju jäänud bändi kolmandast albumist sai neljakordne platinaplaat. Suurest menust tiivustatuna ostis Dexter väikesi punkbände toetava plaadifirma Nitro Records, ning see firma tegi ka kordustruki The Offspringi esikplaadist.

Bänd ise aga sõlmis lepingu juba võimsa Columbia Record-siga, kes 1997 andis välja nende neljanda plaadi "Inyay on The Hombre", millel polnud küll niisugust marulist müügiedu nagu "Smashil", kuid riulitele seisma ta ka ei jäänud ja pakkus rõõmu hea punkmuusika austajatele. Populaarseimaks singliks sellelt sai "Gone Away".

1998 ilmus plaat nimega "Americana", mis 1999 MTV Euroopa Muusikaauhindade pidustustel sai aasta kõige tegijama plaadi auhinna. Sellelt on pärit ka singel "Pretty Fly For a White Guy", mis sobib iseloomustama Dexteri suurt unistust lenduriks saada. Kuigi solist oli saanud ülikoolist juba molekulaarbioloogina teaduskraadi, polnud ta loobunud mõttest ka lenduripaberid kätte võidelda. See läks tal ka korda, ja tänu The Offspringi menule võis kunagine vaene punkarist tudeng nüüd endale lubada isegi eralennuki ostmist!

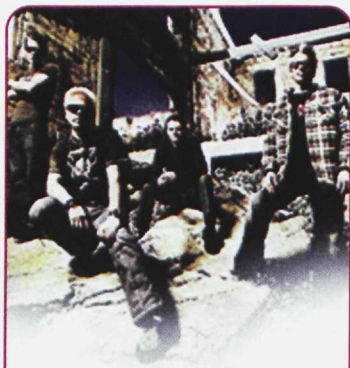
Aastal 2000 tuli välja The Offspringi viies plaat "Conspiracy OF One", millelt sai kõige tuntumaks "Original Prankster". Bänd teatas oma koduleheküljel, et kõik, kes selle loo sealt endale maha tõmbavad, osalevad suures loteriis. Auhinnaks oli miljon dollarit, ning selle võitis üks 14-aastane The Offspringi fännitar.

Pärast vahepealset väikest pausi sai bänd endale uue trummari: Ron Welty asemele tuli Atom Willard, kelle osalusel on tehtud 2003.a. valminud album "Splinter". Algul olevat Dexter tahtnud panna Guns`n`Rosesi eeskujul plaadile pealkirjaks "Chinese Democracy", visates nalja, et kui Axl (Rose) varastas ta patsid, siis varastab tema Axli plaadinime, kuid ei hakanud seda siiski tegema.

Elmisel suvel tuli The Offspring välja oma tipplugudega – "Greatest Hits" anti välja nii CD-na kui ka duubelkogumikuna, kus lisaks audiole on kaasas ka DVD. Eraldi avaldati ka DVD kõigi The Offspringi videotega.

The Offspring on münud nüüdseks juba kõvasti üle 32 miljoni plaadi. Aeg-ajalt on Dexter teatanud, et teeb bändi veel kõige rohkem paar aastat, mitte rohkem, kuid mõne aja pärast on laialimineku tuju jälle asendunud uute lugude tegemise vaimustusega. Võib arvata, et The Offspring jätkab seni, kuni muusikud tunnevad, et neil on midagi uut öelda. Ennast korjata nad ei taha. Ka üks Dexteri viimase albumi lugudest kannab pealkirja "Can't Repeat". Selle olevat The Offspringi solist ja hing kirjutanud ümbermaailmareisil, mille ta oma lennukiga üheksa päevaga sooritas.

Eestis The Offspring veel esinenud pole, kuid 2005. aasta sügisel võis teda kuulata Soomes.

BÄNDI KUULUVAD:

Bryan Keith "Dexter" Holland

(29. XII 1966) – vokaal, kitarr

Kevin "Noodles" Wasserman

(4. II 1963) – kitarr, vokaal

Gregory David "Greg K" Kriesel

(20. I 1965) – basskitarr, vokaal

Atom Willard – trummar

Cris Higgins – saatekitarr, Jamaika

trumm, laval keksimine (oma kodulehel bänd teda ei märgi)

Tänapäeva Tuhkatriinu

Tahaksin teile jutustada loo tänapäeva Tuhkatriinust. Nimelt lugesin ajalehest, et üks tädi oli koerte varjupaigast võtnud endale koera, kelle nimi oli Sam. Sellel koeral ei olnud ilusat karva ja tal oli kortsus ning kole nägu.

See kutsa oli maailma kõige inetum koer! Aga ta sai kuulsaks üle terve Ameerika, magas siidpatjadel ja söi kõige paremat koeratoitu, mida Ameerikas leida võis. Ta sõitis luksuslimusiiniga ja teda hoiti ja armastati üle kõige – rohkem, kui mõni oma last armastab! Ta sai väga-vega kuulsaks, hoolimata oma välimusest. Kas pole imeline – täpselt nagu Tuhkatriinugi! Ta välimus oli kole, kuid süda hea ja truu.

Kuid ühel päeval juhtus midagi väga-vega kurba: Ameerika kuulsaim koer jäi haigeks. Sam oli väga raskesti haige – teda prooviti ravida kõige paremate ravimitega, kuid isegi need ei aidanud. Vaene Sam piinles mitu kuud. Kuid siis ei suutnud tema perenaine enam seda pealt vaadata ja laskis koera magama panna. Siis olidki kutsa elupäevad loetud...

Ja mina arvan, et see oligi tänapäeva Tuhkatriinu, kes oli end tänu haldjale muutnud – seekord mitte imekauniks tütarlapsiks, vaid hoopis inetuks koeraks!

Pille-Riin Kulla Tartumaalt

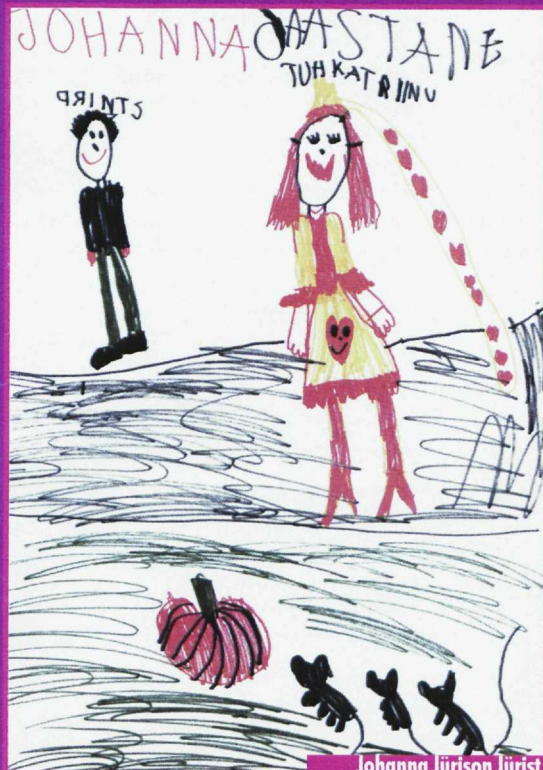
Tänapäeva Tuhkatriinu on see, kes pole koolis eriti populaarne, sest ta ei kuulu kisakoori, ei käi pidudel, ei kannu miniseelikud ja nabaplussi ning tal on head hinded.

Selliseid tänapäeva Tuhkatriinusid kiusatakse, sest nende peale ollakse kadedad, kuna popid ootavad aga, millal saaks nii palju vanust täis, et kool pooleli jätta, kuid Tuhkatriinud lõpetavad kooli kiitusekirjaga.

Pärast kooli lõpetamist astuvad Tuhkatriinud ülikooli, et omandada veel kõrgem haridus ning pärast ülikooli lõppu asuvad tööle firmadesse või asutavad ise firma ning jagavad maailma asjadest nii mõndagi. Kuid

need popid, kellel kool pooleli jäi – neid ei võta tööle mitte keegi!

Elis Ruus Elvast

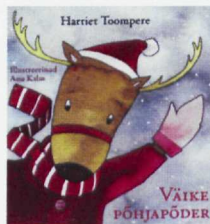
Johanna Jürison Jürist

Vallatu põdravasika vembud

Raamatu "Väike põhjapõder" autor **Harriet Toompere** on näitleja. Vähe sellest: ka ta isa, ema, vend ja abikaasa

on näitlejad! Sellises peres juhtub kindlasti tihti midagi lõbusat – eriti jõulude ajal, kui päkapikud ringi käivad. Selle ilusa (**Anu Kalmu** illustreeritud) raamatu lood on Harrietile jutustanud päkapikk Ruudolf.

...

Jõuluvana ise oli tugitooli magama jäänud ega teadnud põhjapõdra tegemistest midagi.

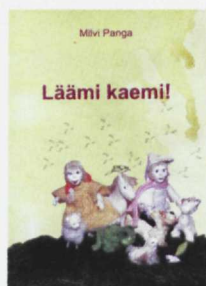
Põhjapõder muudkui kaunistas suhkruga kõike, mis talle silma hakkas. Lõpuks jõudis ta tugitooli juurde, kus jõuluvana magas. Ta oli sellises kaunistamise hoos, et ta kaunistas ka jõuluvana ära. Ta joonistas jõuluvana kõhu peale ilusa jõuluehtes kuusepuu ja pükste peale palju kingitusi. Jõuluvana põsed värvis ta punaseks ja tema prillide peale joonistas ta rõõvli musta silmaklapi. Lõpuks värvis ta jõuluvana nina punaseks nagu klounil.

Mis jõuluvana seejärel tegi, seda loe juba raamatust!

© Varrak 2005

Lõbusad ja lõunapoolsed

Milvi Panga uue luuleraamatu "Läämi kaemi!" värsid on rõõsad ja rõõmsad, **Diana Allase** illustatsioonid aga ilusad ja armsad – nagu lõunapoolsed õunad... või oleks õigem ehk öelda mitte "õun", vaid "ubin"? Tegu on nimelt võrukeelse värsikoguga. Vastlakuul saavad ehk põhja-eestlasedki aru, millest järgmine salm pajatab?

REGI

Regi, regi, riikene,
illus talvõtiikene.
Lumõn mõts ja vaga elläi,
hainakuhi, pindrõpetai...
Riitii om õkvatii
üle raendu, üle vii.

© Milvi Panga

Veel üks vigurivänt

Ellis Kauti juturaamat "Meister Eder ja Pumukkel" pajatab lugusid vallatust majavaimust nimega Pumukkel. See veidra nimega mehike lööb tislormeister Ederi elu oma tegutsemistuhinaga päris sassi.

TIRITAMM

...

Majavaim virutas põrandale kõik, mis talle teele ette jäi: naelad ja kruvid ja karbid ja pliitsid. Ise samal ajal valjuhäälselt hädaldades: "Mu voodike on kadunud! Minu voodi!"

Niisugune vihapurse oli meister Ederi jaoks igatahes liig: "Jäta järele! Mis sulle ometi pähe tuli?"

"Ja mis sulle pähe tuli? Voodi kuulub mulle ja mitte sulle, mulle ja mitte sulle! Ooh, ma..."

"Mul on kahju, aga..."

"Oooh, küll ma tean, mida ma teen! Ma tean!" karjus mehike. "Ma kihutan talle järele, jah, hüppan aknast välja ja toon oma voodi tagasi!"

Tõlge saksa keelest: Reet Kudu
© Tiritamm

Julia kalendrimaailmas

Kornelia Funke "Võluakende taga" jutustab samuti muinasjutulistest olevustest, kuid tegu pole vaimude-kollide, vaid kummalise adventikalendri akende taga tegutseva kuningakojaga. 9-aastane Julia, kes algul on solvunud, et ema ei toonud talle šokolaadikujukestega seinakalendrit nagu väikevennale, avastab oma kalendri esimest akent avades terve trobikonna põnevaid tegelasi.

...

Julia vaatas läbi avatud akna oma tuppa. Assa mait! mõttes ta ja hakkas küüsi närima. "Ma olen omaenese kalendris!" Ta süda tagus üha kiiremini. Äkki avanes temast vasakul uks ja sisse koperdas väike mees tohtu lillevaasiga. Julia nägi ainult paari väga lühikesi jalgu viledates hallides pükstes ja pisikest kerakujulist vatsa liiga kitsas kuues. Pead ei olnud lillekimbu tagant kuigi palju näha.

"Andestust," ütles Julia, "aga te jooksete kohe vastu seina!"

Väike mees pöördus järsult ringi ja pillas karjatades vaasi maha. See kukkus tuhmi matsuga vaibale ja purunes tuhandeks killuks. Mehel oli kena nägu, kuigi väga suure ninaga, ja pead kroonis hõbedaselt helkivate lakkidega purukas. Keeletult jõllitas ta Juliale otsa.

Saksa keelest tõlkinud Toomas Toomra
© Tiritamm

Salapärased mõrvad vanas Londonis

Alison Prince'i "Apelsinid ja mõrv" on enimini noorte- kui lasteraamat. Peategelane Joey, keda ka Jamesiks ja lordiks kutsutakse, on küll alles 13 aastat vana, kuid pole oma elus päevagi koolis käinud, see-eest aga saab suurepäraselt hakkama puuviljamüügiga. Joey tunneb end oma peres kõopojana, ning nagu jutust selgub, polegi vihjed sellele, et poisis voolab hoopis aadliveri, tühjad kuulujutud. Jutus on nii armastust kui põnevust – ja muidugi ei puudu ka pealkirjas välja lubatud mõrv. Siiski pole tegu õudukaga, vaid enimini tundelise ajaloolise jutuga.

...

Võtsin korvist kolm apelsini – head, suurt apelsini – ja ulatasin Rose'ile. "Igaühele üks," ütlesin. "Sinule, Megile ja Stevie'le."

"Aga ma ei saa..."

"Ma ei taha nende eest raha. No võta!"

Surusin need talle pihku ja Rose silmitses neid natuke aega. Seejärel tõstis ta näo minu poole ja suudles mind.

Punastasin rõõmust. Ka Rose punastas, me seisime ja vaatasime teineteisele otsa poolenisti naerdes, nagu ei suudaks uskuda, mis oli juhtunud.

Kogu ülejäänud päeva jooksul oli mul südames soe ja õnnelik tunne iga kord, kui ma Rose'i suudlusele mõtlesin, ja seda juhtus tihti.

Inglise keelest tõlkinud Vilma Jürisalu
© Tiritamm 2005

KUIDAS JONISTADA KOERA?

Raivo Järvi

Saage tuttavaks
bullterjeriga,
kes on koomiksikangelane
Paul.

Bullterjeritele on
iseloomulikud "küüruga"
suur koon ja väike "seaselg".
Joonista need
kõigepealt.

Siis
märgi ära suu ja
silma asukoht.

Lõpuks vali jalgade asend:
kas paned ta jooksma,
käima või seisma.
Siis võid lisada muud lisandid.

Mina joonistan
koomiksi valmis
musta peene vildikaga
ja siis võtan
värvipliatsid...

.. HÄRRA HÄNILANE SAI AASTA LINNUKS!

Kui mitmel järjestikku aastal on ornitoloogiaühing aasta lindudeks nimetanud suuremad tiivulised – haraka, valge-toonekure ja kanakulli –, siis nüüd on valik langenud taas kord väikesele värvulisele – hänilasele.

Hänilase (*Motacilla flava*) üldtuntud lähisugulane on linavästri. Hänilane pesitseb niiskemapolsetel karja- ja heinamaadel – luhtadel või rannaniitudel.

Toitudes peamiselt selgrootutest loomadest, on ta väärt abimees põllumehel. Hänilane on III kategooria kaitsealune liik, kelle esinemine Eestis on praegu veel suhteliselt tavaline, kuid jätkuvalt võsastuvad rohumaad, kahanev loomapidamine ja hävivad elupaigad võivad liigi arvukust kriitiliselt langetada.

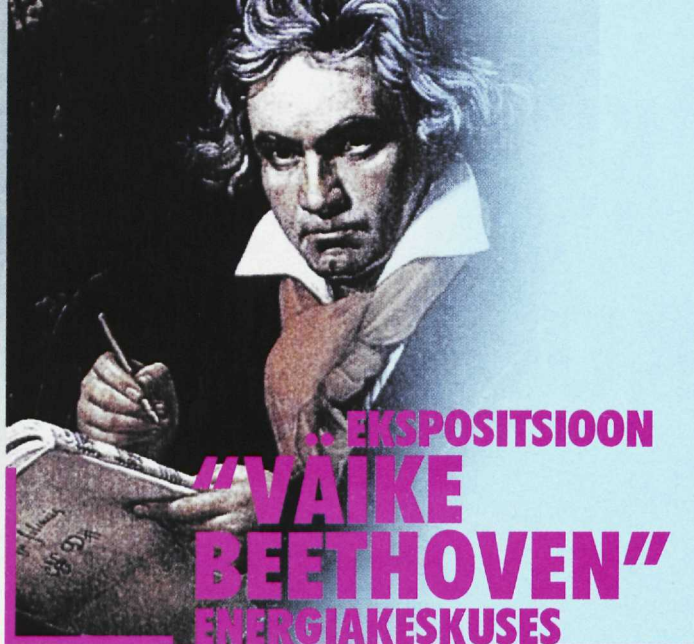
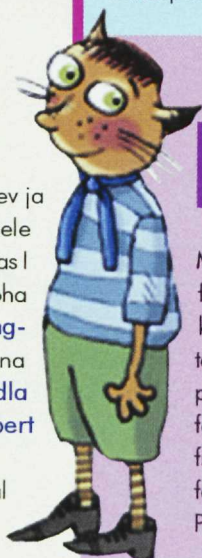
Eesti Posti traditsiooniline, juba kuues aasta linnuga mark ilmub aprillis.

EOÜ/Loodusajakiri

Lastejutuvõistluse "MINU ESIMENE RAAMAT" võitjad selgunud

Eesti Lastekirjanduse Teabekeskuse, kirjastuse Tänapäev ja ajakirja Täheke poolt korraldatud lastejuttude võistlusele "Minu esimene raamat" saabus 39 käsikirja, žürii määras I preemia Kristiina Kassi jutule "Samueli võlupadi", II koha võitsid Marju Õunpuu "Kuninganna Anni lood" ja Ingrid Gilts-Nittimi "Liivahiirte suur seiklus". III auhinna väärilisteks tunnistati Kätlin Vainola "Ville", Siiri Laidla "Apteegitont Aavi" ning Reet Palise "Notsu Norbert ja Tähetäpi mudaravila"...

Kirjastus Tänapäev avaldab võidutööd 2006. aastal lasteraamatusarjas "Minu esimene raamat".

.. EKSPOSITSIOON "VÄIKE BEETHOVEN" ENERGIAGESKUSES

Energiakeskus pakub lastele ja noortele palju avastamisrõõmu helide maailmas: nimelt avati seal jaanuaris uus ekspositsioon „Väike Beethoven“.

Uute eksponaatide abil on võimalik:

- näha erinevaid helisid pildina (spektrina)
- teha katseid klaveri kõlakojaga, võimaldades tunnetada käega helide liikumist
- muuta oma kõne tundmatuks hääleks
- tunda oma kehaga äikesemürinat
- mõõta oma hääle ja teiste helide tugevust ja palju muud põnevad.

Huvilised saavad tunda, mis tunne on olla kurt, samastades end kuulsa helilooja L. van Beethoveniga, kes kaotas oma loominguilisel tippajal kuulmise. Küllastajad saavad katsetada oma kuulmise "teravust" ja uurida, mida näeb arst kõrva vaadates. Katsetamist ja avastamist jätkub nii väikestele kui suurtele: ekspositsioon pakub lõbusa ja hariva kogemuse kogu perele!

Näituse "Väike Beethoven" valmimist toetasid: Tallinna linn, ES Sadolin AS, IBM, OÜ Ehitus Service/Aiaparadiis, AS Ragn-Sells, AS Rautakesko, Eesti Kurtide Liit ja Tallinna Klaverivabrik

Energiakeskus asub Tallinnas, Põhja pst 29 ning on avatud esmaspäevast reedeni kell 10-17 ja laupäeval 12-17.

MENUKAD LEPATRIINUD

Mullusel 8. Sichuani TV festivalil võitis studios Eesti Joonisfilm aastal 2001 valminud Janno Põldma ja Heiki Eriisa kogupere joonisfilm "LEPATRIINUDE JÕULUD" parima täispika animafilmi ja parima karakterdisaini auhinna "Kuldne panda". "Kuldse panda" auhinna annab välja Sichuani TV festival koostöös Hiina TV kunstnike assotsiatsiooni animafilmide komisjoni ja SIGGRAPHiga (Beijing). Sichuan TV festival on suurim ja olulisim TV festival Hiinas. „Kuldse Panda“ auhind anti käesoleval aastal esmakordselt.

Heiki Vilep

TÕMMU TÄDI

Sirje Kaasik

1. Tõmmu tädi kirjus kleidis küsis emmelt raha, lubas sele - tada talle
 2. Emmel aga polnud raha - mille peale tädi pritsis silmist tuld ja tõrva,

mis on hea, mis paha. Lubas ette ennus- tada, mis saab aasta pärast,
 söimas emme läbi. Ise astus otse auku, kukkus pori - vette -

kuidas hädad tulevad ja kuidas läevad ära.
 ju ta siis ei osand ikka kõike näha ettel

Tõmmu, tõmmu, tõmmu, tõmmu, tõmmu, tõmmu tädi,

tõmmu, tõmmu, tõmmu, tõmmu, tõmmu, tõmmu tädi.

Tõmmu, tõmmu, tõmmu, tõmmu, tõmmu, tõmmu tädi.

Ruudi — uus täht viikingite taevas!

Ruudi on väike, kuid vintske Saaremaa poiss. Ruudi peabki vintske olema, sest ta on ju maailma suurim viikingite fänn! Pealegi on poiss mehe eest väljas, sest ema peab tal konstaabliametit, isa aga pole majas kunagi olnud.

Senise viikingipõngerja elu jooksul pole Ruudi isast puudust tundnudki, kuid Haakriku laadal selgub, et temavanused poisid ilma isata lõbusõidule ei pääse. Lõbusõit tootab aga tulla eriline – seda ei sooritata mingil tavalise paadi või purjekaga, vaid päris tõeliselt järele tehtud viikingilaeval nimega "Helga". Pealik Ruudi peaks sellel laeval ju olema lausa esimene mees! Suure

hädaga ei jää muud üle, kui tuleb sõbratar Vika abiga asuda endale papat otsima...

Mismoodi Ruudi elu ja otsingud kulgevad, seda võid õige peatselt ise näha: kuu lõpus esilinastub **Allfilmi** uhiuus koguperefilm "Ruudi".

Filmi režissööriks on **Katrin Laur**, kes kirjutas

stsenaariumi koos **Aare Toikka** ja **Aarne Mägiga**. Ruudit mängib **Paul Oskar Soe**, tema sõbratari **Vikat Juta Altmets**. Ruudi ema Karmeni osas näeme **Katariina Lauki**, teistes osades on **Guido Kangur**, **Aarne Mägi** ja veel mitmed head näitlejad.

Filmist võid Allfilmi koduleheküljel veidi teavet saada juba praegu, kirjutades aadressiks: <http://www.allfilm.ee/ruudi/kaart.html>

Kui oled kaardil asuvad põnevad paigad üle vaadanud, siis oskad vastata ka meie küsimustele.

1. Missugusel korrusel elab Ruudi?
2. Kas poeperemehe nimi on Jass, Juss või Sass?
3. Kas Jompsburgi Ruudi peakorter asub tuuleveskis, tuletornis või paadisillal?
4. Kas Haakriku laadal lastakse vette parv, viikingilaev või hüljes?
5. Kas kaksikud elavad talus või sadamas?

Kui vastused välja uuritud, saada või meili need kähku toime- tusse! Nobedamate õigesti vastanute vahel loosime välja "Ruudi" esilinastuse pääsmeid ja igasugust filminäni.

Ära ainult unusta lisamast oma nime, aadressi ja telefoni- numbrit!

Karikavõistlus algas!

15. jaanuaril algas Eesti Muusika Karika teine hooaeg. TV 3 avasaates võtsid mõõtu J.M.K.E. (eesotsas Villu Tamme) ning The Tuberkuloited (solistik Summer). Nagu eelmiselgi aastal, saab võitja omale ihaldatud karika ning IS Music Teami poolt 50 000 krooni eest muusikatarbeid. Esmakordselt saavad ka teise ja kolmanda koha omanikud auhinna - vastavalt 30 000 ja 20 000 krooni eest muusikakaupa. Võistlejatele anti ülesandeks esitada laulu "Neiu mustas kleidis" oma versioon, laulda *a capella* laulule "Ta elagu!" ning esitada laule nii enda kui ka teiste esinejate repertuaarist. Nii pingelist hääletust kui selles uue hooaja esimeses saates, pole Eesti Muusika Karika ajaloos veel olnud. Oma lemmiku poolt sai hääletada nii helistades kui ka sms-ides. Esimeste hääletustulemuste teatavaks põhjal juhtis J.M.K.E. 54%-ga, teisel korral The Tuberkuloited 56%-ga, kolmandal korral The Tuberkuloited 53%-ga ning lõpptulemus oli 50%-50%.

Seega tuli iga hääl üle lugeda ning üheksa häälega võitis J.M.K.E. Kuigi mõlemad osavõtjad väitsid, et nad ei tulnud saatesse mitte võidu, vaid kogemuse pärast, siiski oli võitjapäevakingitust!

Eesti Muusika Karika saatejuhtideks on Tanel Tatter ja Romi Hara.

Anneli Orgusaar

Triibu-Liine väike uusaastapidu

Talvise koolivaheaja lõpul kohtus Triibu-Liine oma tallinlastest ja harjumaalastest kirjasaatjatega (1). Kirjanike Liidu musta laega saal oli sõpru ja sugulasi täis!

Üllatusesinejaks oli seekord Liisi Koikson (3) – ning paljudele lugejatele oli üllatuseks seegi, et Liisi andekust märkas Hea Laps juba siis, kui lauljatar alles 11-aastane Kilingi-Nõmme koolitüdruk oli! Rasmus Raide, kes klaveril Chopini mängis, õpib praegu Tallinna Muusikakeskkooli 3. klassis.

Onu Alik ehk loodusteadlane Aleksei Turovski kõneles koertest ja teistest neljajalgsetest.

Külakosti pakkumisel olid Triibu-Liinele abiks kommivabrik Kalev ja jäätisevabrik Balbiino. Balbiino maskott Yeti (2) autasustas koos Triibu-Liinega meie jäätisenimede väljamõtlejaid – oi, saabuks juba soojem aeg, siis pistaksime kõik põske terve tähestiku jagu jäätisi! Ja küll oleks tore kohtuda kõigi lugejatega – olgu siis mandril või saartel!

Õnne ja edu Heljo Männile!

11. veebruaril on Mõmmi, Rebase-Reinu, Jänku-Juta ja paljude teiste toredate raamatu- tegelaste looja, kirjanik HELJO MÄNNIL väga ümmargune sünnipäev: ta saab just niisama vanaks kui 108-aastasest tüdrukut kokku! Triibu-Liine surub käppa nii tädi Heljol kui ta vanal heal sõbral Mõmmil!

CITY

PE^B₂ 1378 2006,2

...see oli HÄDAOLUKORD!

Uus kiirabihelikopter on just ohtlikult päästeoperatsioonilt tagasi pöördunud. Nüüd on kõik uue LEGO City haigla arstide kättes – nemad ravivad patsiendi terveks ja aitavad ta jalule!

Ka tänava loosime selle aasta lego-talungide täitjate seast välja ühe õnnesene, kelle Lego maaletooja Rekato saadab suvel Taanis asuvasse Logolandi!

Keda või mida päästetakse suure päästehelikopteriga? Loosi lähuvad erinevad City sarja komplektid.

Õige vastus tähistab ristiga!

Töolist	Hobust	Autot
☐	☐	☐

Nimi: _____

Address: _____

Vastus saada hiljemalt 5. märtsiks aadressil Hea Laps, Harju 1, Tallinn 10146